

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 8. aprila 1937

Štev. 14.

Treba je delati; kdor živi samo v upanju, bo od lakote umrl.

Benjamin Franklin
(1706—1790)

Pri nas starih je bilo to čisto drugače...

Povojno življenje nam je prineslo veliko dobrih, še več pa slabih stvari. Mladi ljudje so današnji dan čisto drugačni, kakor so bili pred vojno. Povsod se čuti površnost in pomanjkanje zanimanja za delo in poklic, čuti se pomanjkanje volje in ljubezni do dela. Vse to so posledice zastrupljenja s športom in želja po uživanju.

Pred nekaj dnevi sem govoril o tej stvari z ugledno damo, ki ima trgovino. Tožila mi je, da ima veliko dela in skrbi in da se danes dela v trgovini samo zato, da se obdrži tisto, kar se ima. Pritožila se mi je tudi nad osebjem, ki ga ima v svoji trgovini.

»Vidite,« mi je rekla, »človek se mora ves dan samo jeziti. Mladi ljudje v moji trgovini so sicer simpatični, toda zelo, zelo površni. Pri malokaterem vidite ljubezen do dela, pri malokaterem vidite voljo, da bi se izpopolnil, da bi danes ali jutri lahko stopil na lastne noge in da bi postal sam svoj gospodar. Vedno imam občutek, da gleda vsak samo na uro, da dela zato, ker mora delati, in zato, da bo lahko prvega prišel po plačo. Da, misli mladih ljudi so čisto kje drugje, mogoče na zelenih nogometnih travnikih, nekje na izletu ali v kavarni. Pri nas, starih, je bilo čisto drugače.«

Ne mislim moralizirati, tudi ne mislim v celoti potrditi stališče simpatične in ugledne gospe. Povedati mislim samo nekaj misli in opažanj, ki so mi že večkrat prišle na um.

Res je, da so mladi ljudje čisto drugačni, kakor so bili pred vojno, toda priznati moramo, da je tudi današnji čas čisto drugačen, kakor je bil nekoč. Nekdaj so živeli bolj počasi, preprosteje in ljudje so bili skromnejši. Da je prišlo do takih sprememb, so krive vojna in tiste velike spremembe, ki jih je v naše življenje prinesel napredek znanosti in tehnike. Krivo je tudi to, da so si celine danes mnogo bliže, kakor so bile v času dedov mesta iste države.

Toda glede mladih ljudi ni vse tako, kakor je rekla tista dama. Osebnostno poznam mnogo mladih ljudi in vendar ne bi mogel reči, da so vsi enaki. Ne, nasprotno. Poznam jih mnogo, ki so res z rokami pri delu, z mislijo pa kje drugje. Poznam jih mnogo, ki jim je vsaka, da prav vsaka misel samo zabava in uživanje. Toda, poznam tudi precej takšnih, ki so z dušo in telesom pri svojem poklicu, ki mislijo tudi na bodočnost, ne pa samo na to, kako bi pričakovali konec delovnih ur.

Toda, dovolite mi, nekaj pa vendar pogrešam pri mlajših ljudeh današnjega časa. Pogrešam skromnosti, varčnosti in volje do izpopolnitve.

Poznam dekleta, ki jim je edina misel nova obleka in nov klobuk, poznam mlade ljudi, ki jim je edina misel razvedrilo, in poznam mnogo ljudi, ki so zelo površni.

Mogoče, da vse to pride z leti in delom, želeli bi pa bilo, da vsak mlad človek tudi sam malo na to misli in si prizadeva, da bi se od starejših, predvojnne generacije česa dobrega naučil. Ker nedvomno je, da je starejša generacija imela svoje dobre lastnosti, čeprav tudi mlajša ni brez njih.

Toda časi se spreminjajo. Tisto kar je še pred nekaj leti bilo moderno, je danes nemoderno. Če malo bolj natanko pogledamo dogodke okrog sebe, če mislimo o krizi in o tem, kako morajo mnoge družine, ki so še pred kratkim živele v izobilju, danes stiskati in varčevati; kako so tisti, ki jim še pred kratkim ni bilo treba delati, prišli za delo — potem nam bo jasno, da prihajamo že v tisto dobo, ki pomeni »pot nazaj«. Ne baš nazaj v pravo predvojno življenje, zato pa v smer predvojnega solidnega življenja; to je v skromnejše življenje, v življenje, ki zahteva več delavnosti in varčnosti pa manj zabave.

Haka.

Če vam je težko pri srcu in si želite malo razvedrila, potem sezite po »Družinskem tedniku«!

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregoričeva ul. 27/III. Tel. št. 33-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: 1/2 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/2 leta 80 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. — ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je potrebno za 3 din znak. — CENA OGLASOV: med besedi o m stane vsaka enostolpna petina vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetra in širina 55 mm) dni 7.—. Med oglašil stane vsaka petina vrstica dni 4'50. Notice: vsaka beseda dni 2.—. Mali oglasi: vsaka beseda dni 0.50. Oglasi davek povsod se posebej. Pri večkratnem naročilu primern popust.

Danes:
Šele čez 13 let homo zvedeli
pravo resnico o mayerlinški tragediji
Gl. stran 8

Razgled po svetu

Prezidentov obisk

Sprejem, kakor ga ni pred dr. Benešem še nihče doživel v Beogradu. — Nemci se mislijo spravit z Rusi?

Ljubljana, 7. aprila.

Povojna doba je rodila mnogo velikih in manj velikih mož, državnikov, narodnih voditeljev, diktatorjev itd. Nekateri med njimi še žive, mnogo jih je pomrlo, nekaj jih životari. Vsi pojdejo v zgodovino; samo da bodo za ene rezervirana svetlejša, častnejša mesta v ospredju, drugi se bodo morali pa zadovoljiti z manj vidnimi, morda tudi manj častnimi mesti ob strani in v ozadiju.

Med najsvetlejša imena povojne zgodovine evropskih narodov spada poleg prezidenta-osvoboditelja Masaryka njegov učenec in naslednik dr. Edvard Beneš.*

Prezident dr. Beneš je bil te dni v Beogradu naš gost.

V časopisih smo brali, da ni naša prestolnica še nikogar tako prisrčno in tako veličastno sprejela kakor poglavarja bratske češkoslovaške republike. Nimamo vzroka, da ne bi tega verjeli; pri tem pride človeku nehoti na misel stari ljudski rek: Ljudski glas, božji glas...

Predsednik dr. Beneš je prišel v Beograd na svoj prvi uradni obisk, odkar je prezident. Vrtni je hotel obisk pokojnega kralja Aleksandra I. v Pragi, zraven bi bila pa seveda priložnost, pogovoriti se tudi o nekaterih važnih in perečih političnih vprašanjih. Njegov obisk bi bil obenem tako rekoč slavnosten dodatek pravkar končani konferenci Male antante v Beogradu.

Kaj je bil pravi namen sedanjega zasedanja konference Male antante, smo omenili že v prejšnji številki: pogovoriti se o obeh pogodbah, ki ju je Jugoslavija sklenila zadnje čase, t. j. z Bolgarijo in Italijo, in o francoskem predlogu o vzajemni pomoči, po katerem bi se države Male antante in Francija med seboj obvezale, da bodo druga drugi priskočile na pomoč, če bi kdo napadel katero izmed njih. Države Male antante danes

* Za tiste, ki so že pozabili, samo par števil: dr. Beneš je od oktobra 1918 nepretrgano v službi svoje domovine; do predlanskega leta kot njen zunanji minister, po Masarykovem odstopu kot predsednik republike. Od leta 1915 do 1918 je pa skupaj z Masarykom polagal v Parizu temelje za novo češkoslovaško državo. Če se razgledamo po evropskem obzorju, ne srečamo v nobeni povojni demokraciji ne diktaturi moža, ki bi tako dolgo in nepretrgano pomagal voditi usodo svoje države.

že imajo tako pogodbo same med seboj, a le za primer napada z madžarske strani, medtem ko bi Francozi in Čehi hoteli skleniti z nami in Rumuni pogodbo, ki bi veljala recimo tudi za primer nemškega napada.

Konferenca Male antante je ugotovila soglasnost glede naših pogodb z Bolgarijo in Italijo, predlog francoske vlade je pa baje za nedoločen čas odložila, in sicer na

Degrellov volilni lepak

V nedeljo 11. aprila bodo v Bruslju poslanske volitve. Kandidirata samo dva: zastopnik združene demokracije, predsednik vlade Van Zeeland, po poklicu vseh učiliški profesor, in njegov nekdanji študent Léon Degrelle, belgijski »Führer... in spe. Poznavalci trde, da je Van Zeelandova zmaga nedvomna. (Na lepaku se bere, da bo tisti, kdor bo za Degrella glasoval, pomagal streiti verige, v katerih ječiji Belgija; Van Zeelandu voliti se pa pravi, voliti ljudsko fronto.)

željo jugoslovanske vlade, ker bi sicer i Nemci in Italijani, ki živimo zadnje čase z njimi v prav dobrem gospodarskem in političnem razmerju, videli v takšnem našem dejanju neprijateljsko gesto.

Predsednik dr. Beneš je prišel v Beograd, ko je Mala antanta že končala zasedanje. Zatorej pač ni pričakovati, da bi razgovori med poglavarjem bratske države in jugoslovanskimi državniki mogli bistveno spreminjati že objavljene sklepe — če je bil sploh tak njihov namen. Toda naj bo namen teh razgovorov kakršen koli, eno je gotovo: poglavar severne slovanske države je imel priložnost videti, da je našemu narodu drag in ljub, kakor mu more biti le brat; da ga ta narod spoštuje in ceni, kakor spoštuje le največje med velikimi. Vzklik navdušenega ljudstva so mu pa pokazali, da pozdravlja ta naš narod v svojem dragem gostu prav tako voditelja bratske republike kakor velikega demokrata.

Hitler in Ludendorff sta se pobotala

Kratko, na videz nepomembno vest so te dni prinesli časopisi vsega sveta: šef nemškega generalnega štaba v svetovni vojni, general Ludendorff, in kancler Hitler sta se pobotala.

Prostor nam ne dopušča, da bi se podrobno spuščali v vzroke, zakaj sta šla ta dva velenemca narazen; iz pogojev, ki jih je Ludendorff postavil Hitlerju za spravo, boste te vzroke tako lahko razbrali. Znano je, da je Ludendorff ogorčen nasprotnik katolištva; najnovejši nastopi hitlerjevcev proti katoliški cerkvi so zato nekoliko omillili njegov stari gnev proti Hitlerju, njegovemu nekdanjemu strankarskemu prijatelju. Prvi Ludendorffov pogoj je bil torej: vlada mora začeti »soliden« kulturni boj, zapreti več najnovejših duhovnikov in vzeti katoliški cerkvi prižnico. (Da bi bil Hitler v celoti na to pristal, vendarle ni prav verjetno.)

Drugi pogoj: Nemčija se ima dokončno umakniti s Španskega. (Znano je, da je general Ludendorff že koj v začetku nemške avanture na Španskem ostro obsodil nemško vmešavanje, češ da je obsojeno na flasko.)

Tretji pogoj: Nemčija se mora odreči svoji dosedanja »branjevski« politiki majhnih dobičkov (tako označuje nemški general Goebelsovo drežanje v Memel-Klajpedo, Avstrijo, Češkoslovaško), češ da so nevedriji velikega nemškega naroda, a kar je še hujše, Nemci

zaradi tega izgubljajo izpred oči druge, večje cilje. (General ima pri tem v mislih svojo »totalno vojno« proti Angliji in Franciji, po njegovem največjim nemškima sovražnikoma.)

Ako je res, da je Hitler pristal na te pogoje, bomo prav v kratkem doživeli temeljit preobrat nemške zunanje politike. Menimo, da ga v nečem že opažamo — čeprav ni treba, da bi to šlo že na Ludendorffov rovaš: na Španskem namreč se kaže, da se Nemci že nekaj časa ne vtikajo več v dogodka na Španskem in prepuščajo nevhvaležni opravek drugim.

Francozi in Angleži takšnega preobrata nemške zunanje politike danes ne bi bili neveseli, saj upajo, da se bodo medtem Angleži utegnili temeljito oborožiti in pripraviti na vse morebitnosti. Toda oboji se zavedajo, da bo nova nemška politika, ko se do dobrega razvije, še mnogo nevarnejša zahodni in tudi Srednji Evropi od sedanje »branjevške«...

Približanje sovjetom?

Resni francoski listi trde, da Nemci že nekaj časa razmišljajo, kako bi na najboljši način popravili svoje razmerje do sovjetske Rusije. Ne morda zato, ker bi se bili nemarj na lepem izpreobrnil v prijatelje boljše vizma, o ne; temveč sta težka industrija in reichswehr priljubljena do spoznanja, da ni sedanja nemška zunanja politika nič kaj prida, ker je na zahodu ustvarila močno zvezo med tremi demokracijami Francijo, Anglijo in Ameriko; po drugi strani pa Nemcem le preveč manjka surovin, da bi bili za primer vojne gospodarsko in vojaško kos tej močnici zahodni fronti, ne glede na sovržnike drugod.

Zato predlagata reichswehr in težka industrija prijaznejše razmerje z Rusijo, češ da bi ruske surovine Nemcem hudo prav prišle. Seveda si pa gospodarske pogodbe ni moči prav predstavljati brez istočasne sklenitve političnega dogovora.

Kaj je Hitler dejal na izvajanja delegatov, ki so mu predložili te želje vojaških in gospodarskih krogov, še ni znano. Za zdaj smo brali samo uraden dementi, češ da so vsi takšni in podobni glasovi, ki vedo povedati o zbliznanju med Nemčijo in Rusijo, docela iz trte izvitvi.

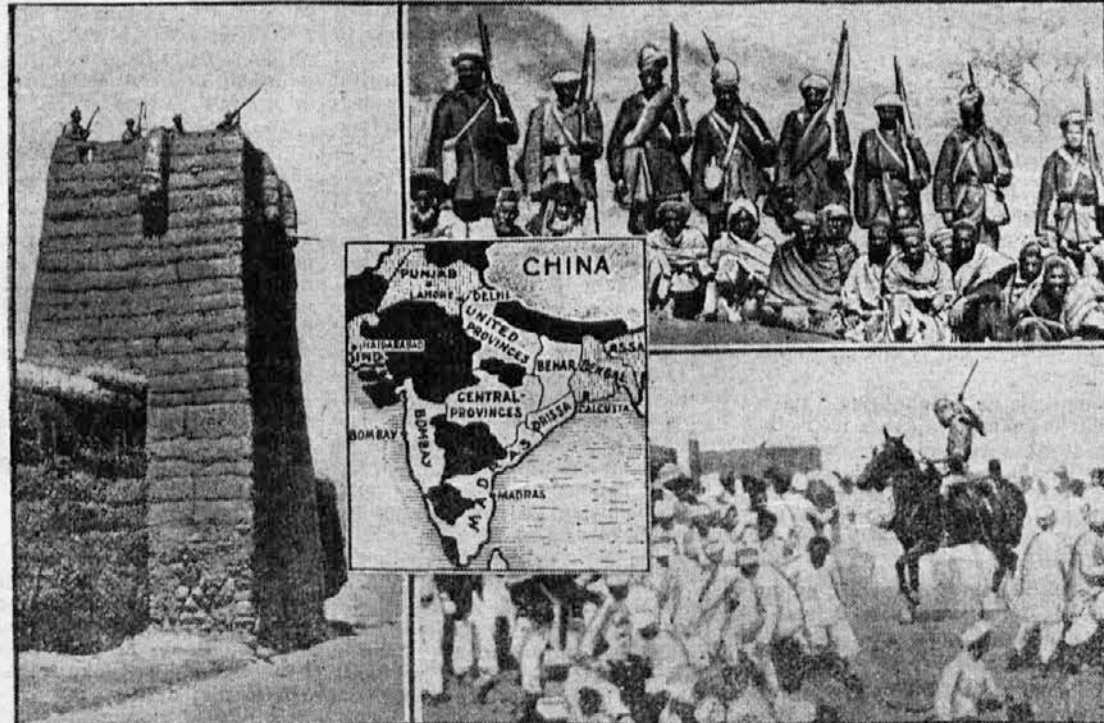
Nu, beseda ni konj; tudi po nedavnem ponesrečenem prevratu v Budimpešti so Nemci ogorčeno demantirali, da bi bil nemški poslanik Mackensen zapleten v prevrat in da samo zlobni jeziki in sovražniki tretjega rajha trde, da se poslanik ne bo več vrnil v Pešto. Čež kake tri tedne, ko se je stvar malo polegla, smo pa brali, da poslanika res ne bo več v Pešto, ker ga je Hitler povabil in pridellil v zunanje ministrstvo v Berlinu...

S tem pa kajpada nikakor ne trdimo, da bi bili Nemci in Rusi že danes skrivaj debeli prijatelji.

Španske vasi

Že lep čas se ni na Španskem nič posebnega zgodilo. Ne eni ne drugi ne pridejo bogve kako pomembno naprej. Nacionalisti so se te dni vrgli na baskovsko deželo, meneč da bodo v nekaj dneh v Bilbao; odevč je skoraj povedati, da razen radijskih uspehov zgovornega generala Queipa de Llanu — mož se bo po končani državljanski vojni lahko potezal za stalnega radijskega napovedovalca, če ga slučajno ne bi vojaščina več redila — ni bilo nič prida zmag. Tu pa tam kakšna vas, par topov in tucat strojnice: to so edini uspehi, ki jih bombastično razširjajo v svet nacionalistična poročila.

Kajpada tudi na republikanski strani ni senzacij — le da se tod vendarle tako tečno ne širokoustijo. Tudi njihovi uspehi so kaj skromni: pri Posoblanču v bližini Cordobe so vrgli nacionaliste nazaj za kakih 35 km in zdaj so se oboji spet zariji v svoje jarke in ne pridejo nikamor. Cordoba, se zdi, je pred republikanci prav tako na varnem kakor Bilbao pred generalom Molom, čeprav je le-ta v toliko na boljšem, da lahko napada še z morja. Observer

K večini miru v Indiji

V Indiji je stopila v veljavo nova ustava, toda nacionalisti jo odločno odklanjajo. V protest proti njej je sklenila kongresna stranka, najmočnejše narodno zastopstvo Indijcev, prirediti celo vrsto demonstracij in stavk. Na sliki, na levi: Eden izmed nešteti angliških stražnih stolpov na sev-zah mejli Indije. — Na desni, zgoraj: Indijski obmejni vojak z ujetimi Afridi. Spodaj: Iz dobe verskih bojev med Indiji in mohamedanci. — V sredi: zemljevid zadnjih volitev. Bela polja kažejo predele, kjer je imela kongresna stranka večino; kjer je ostala v manjšini, je označeno z navpičnim črtkanjem; države Angliji zvestih indijskih knezov so pa na zemljevidu črno označene.

ZRCALO

naših dni

Za prispevek v tej rubriki plačamo 20 din

Dogodek v letovišču

Naj tudi naše letovišče stopi pred zrcalo, kajti ni še dolgo tega, ko sem bila po opravih in tedaj sem bila na česti, in to nekako sredi našega letovišča, priča zelo žalostnemu dogodku.

Po čisti je prišel zelo ugleden gospod s svojim ljubim, edinim otrokom — psičkom. Nasproti pa pride nekak klečec, zelo revnih staršev iz naših krajev. In tega premožnega gospoda lepo prositi za milodar. Toda gospod se še zmenil ni za sirota. In ko je sirota še drugič prosila, je gospod ukazal svojemu psičku, naj deklici namesto milodara pokaže svoje ostre zobe. In tako je morala sirota teči, da je ni psiček počul, da naj si že zapomni, da gospodje potrebujejo denar za svoje ljube psičke, ki jih ne-rujejo namesto otrok, in da ne morejo dati kakim sirotam, ki od gladi komaj še hodijo.

Ta dogodek je res obžalovanja vreden. Zato naj le stopi pred Zrcalo, za zrcalo naše lepe složitosti.

V. F. B.

Srčna kultura

Pretekli teden sem bil po opravih v Ljubljani. Prilika je nanesa, da sem jo mahnil na promenado. Bilo je že blizu poldne, pa se mi je oglasil želodec. Napotil sem se v javno kuhinjo.

Pri jedi sem opazoval gospoda za sosednjo mizo, ki je bil z juho že pri koncu. Premišljeno je odložil žlico in prijel krožnik, da ga prestavi stran. Pri tem se je na stolu nekoliko zasukal, nenadoma je zakrivil z rokami po zraku, menda z željo, da se ulovi za prt, in že je izgubil pod mizo. Stol se je namreč podrli in se z gospodom vred z velikim ropotom sesedel.

Toda najlepše šele pride. Nesrečo je namreč pozdravilo hurosko smejanje in odobravanje mnogostrovnih gostov. Strežnici sta seveda brž pomagali, pa ne gospodu na tleh, ampak onim, ki so se smejali, in to tako temeljito, da sta kar ploskali. Gospodu pač ni ostalo drugega, kakor da se je sam pobral in očistil. Strežnici sta pa razdrti stol takoj sestavili in že je lepo čakal — na novega nesrečnega.

Pri nas (»na kmetih«) se kaj takega ne bi pripetilo.

Kmeti fant.

Napredek

Naše zdravstvo je že tako napredovalo, da če pride bolnik v bolnišnico na stroške bolniške blagajne, se mu lahko pripeti, da bo čakal pol dneva, preden pride na vrsto za pregled. Nazadnje ga spoznajo za zdravega in ga pošljejo delati.

Da se pregledati še privatnemu zdravniku, in glej: ta ga spozna za bolnega in mu priporoča nujno operacijo zaradi slepice.

Kaj pravite k temu? Mislim, da tudi to spada v »Zrcalo naših dni«. Bolnik.

Kje smo

Pred neko mariborsko tovarno čaka gruča delavcev lastnika tovarne. Pst! Tovarnar se prikaže in klobuki zletijo v zrak!

Prvi prosil v slovenščini za delo. Tovarnar ga niti ne pogleda. Drugi prosil po nemško in je sprejet. Ota sta iste stroke, razlika je samo v jeziku.

Prižadet.

Pošta, radio in naročniki

Že več let sem radijski naročnik in točen plačevalec naročnice. V zadnjem času so me mi pa pri sprejemih pojavile motnje, izvirajoče iz neposredne bližine mojega stanovanja. Ker temu ni hotelo biti konec, sem napravil vlogo na pošto ravnateljstvo, da mi ugotovi izvor teh motenj in krivca opozori na tozadevne predpise. Na odgovor sem čakal teden dni, dva tedna, tri — čakam še danes, a njej od nikoder ni!

Vprašam vas, ali imamo radijski naročniki res samo dolžnosti, pravice pa nobene? Čemu in zakaj plačujemo 25 din na mesec? Morda zato, da smemo poslušati oddaje masažnih aparatov, motorjev in sušilcev za lase? J. B., radijski naročnik.

Cene našim malim oglasom so zmerne in času primerne

Mož, ki ni mogel preživeti svoje žene, ker jo je preveč ljubil

Zaradi neozdravljive bolezn svoje žene

je izvršil skupaj z njo samomor zagrebški zdravnik dr. Oskar Weiss, eden najuglednejših zagrebških zdravnikov in velik dobrotnik revnih slojev

Zagreb, 6. aprila.

Te dni se je z neverjetno naglico razširila po Zagrebu vest, da se je v svojem stanovanju zastrupil prvi zagrebški ginekolog dr. Oskar Weiss s svojo ženo Ljubico, rojeno Stern.

Zakonca Weiss sta bila že v letih — njemu je bilo 69, njej pa 61 let — in sta živelja lepo in mirno življenje, pravi zglede složnih in zadovoljnih zakoncev. Malokdo pa je vedel, da je gospa Weissova neozdravljivo bolna. Predobro je pa to vedel njen mož, ki si je prizadeval na vse načine, da bi olajšal njene bolečine, čeprav je bil kot zdravnik le preveč prepričan, da ne bo nikoli več ozdravela. Ženina bolezen je že leta in leta grizla njeno in njegovo dušo, posebno v zadnjem času, ko gospa Weissova ni mogla več zapustiti postelje.

Dr. Weiss je vedno zelo ljubil in visoko spoštoval svojo ženo. Vse je poskušil, da bi jo ozdravil, vprašal je za nasvete mnogo zdravnikov, toda pravega odgovora ni bilo od nikoder. Videč, da ni rešitve ljubljene tovarišice, je segel po poslednjem sredstvu — po strupu.

Oba zakonca so našli zgodaj zjutraj na posteljah mirna, v poslednjih vzdihljajih. Najuglednejši zagrebški zdravniki so se trudili, da bi ju rešili, a zaman: žena je takoj izdihnila, mož ji je pa kmalu nato sledil na drugi svet. Odsel je za njo, ker mu na tem svetu ni bilo obstanja brez nje, ki jo je ljubil in spoštoval vse življenje.

■ Cene mesu in kruhu bodo poskočile. Zaradi zelo zvišanega izvoza naše živine in žita v Italijo in Nemčijo je pričakovati, da bodo cene mesu in moki prav v kratkem poskočile. Prvi znaki za to se že kažejo. Kakor poročajo beograjski časopisi, se na beograjskem trgu že čuti naraščanje cen. V zadnjem času plačujejo na beograjskem trgu kilo govedine 10 do 12 din, teletine 20 do 24 din in svinjine 14 do 16 din, mast je pa poskočila s 13 na 16 din kilo. Pričakujejo, da se bo tudi kruh v nekaj dneh podražil za 1 din pri kili. Razumljivo je, da gre skok cen najpotrebnejših živil posebno malo v račun gospodinjstvom, saj se plače državnih in zasebnih namешčencev niso sorazmerno povišale in se najbrže tudi ne bodo.

■ Čudni ljudje — čudne navade. Kakor poročajo beograjski časopisi, je v Srbiji ne daleč od Valjeva kaj čudno mestece po imenu Mionica. Mestece ima komaj 600 prebivalcev, med njimi je 50 uradnikov. Povprečna teža prebivalcev Mionice je okrog 100 kg, kar je brez dvoma svojevrsten jugoslovanski rekord. Najtežji je v Mionici gostilničar Rada Zilović, ki tehtlja nič manj in nič več ko 150 kg. Zato je obenem tudi najbolj prepričljiva reklama za svojo gostilno.

■ Josip Turka so pokopali. Josipa Turka, najbolj popularne osebnosti v Ljubljani, starešine slovenskih gasilcev in uglednega javnega delavca, ni več! Te dni so ga pokopali z velikimi svečanostmi in z ogromnim spremstvom prijateljev, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti. Od pokopnika, ki je igral zelo vidno vlogo v našem javnem življenju, so se poslovili v imenu Sokola starosta inž. Lado Beve, dalje senator dr. Kramer, v imenu

mestne občine podžupan dr. Ravnhar, v imenu poklicnih gasilcev Konrad Golograuc, v imenu obrtnikov Milko Krapež in v imenu prostovoljnih gasilcev Stanko Pristovšek. Bodi mu lahka zemlja!

■ Velikonočni obisk tujcev v naših primorskih mestih na Sušaku, v Splitu, v Dubrovniku in v Kotoru je bil za velikonočne praznike izredno velik. Samo v Kotoru je bilo nekaj več ko 2.000 gostov, med njimi največ Nemcev, Francozov in Angležev.

■ Velike tragedije sobaric, natakarič in »pevačic« v Srbiji. Kakor poročajo iz Obrenovca v Srbiji, so morali te dni iz več gostiln in kavarn poslati sobarice, natakariče in pevke, ki so prišle v Obrenovce iz vseh krajev naše države, gotovo tudi iz Slovenije, v Beograd v državno bolnišnico, ker so bile vse spolno bolne. Ko so šla dekleta iskat v Srbijo zaslužka, gotovo niso mislila, da si bodo morale služiti kruh še s prodajanjem svojega telesa. Če pomislimo, da »služiče« po raznih kavarnah in gostilnah po srbskih mestih toliko naših deklet, ki

■ Cigani so streljali na orožnike. Ko so te dni srečali orožniki neko cigansko tolpo blizu vasi Dornave, so bili zelo iznenadeni, ko so cigani nagne oddali nekaj streliv iz lovskih pušk. Na srečo ni bilo žrtev; napadaleci so pobegnili. Cigani so postali v okolici Ptuja, na Dravskem polju in v Slovenskih gorah prava nadloga, ki s svojim talinstvom straši mirne vaske domove. Preiskava je dogluala, da oddajajo ukradeno blago ljudi nekaterim premožnejšim posestnikom. Baj je hotel neki posestnik celo odpreti trgovino s takim blagom, toda orožniki so ga še o pravem času izsledili.

■ Ubila je svojo prijateljico, ker je sumila, da jo vara z njenim možem. Pred dvema mesecema je nenadoma izgubila dvajsetletna Petra Cvetković iz Dvora na Uni. Nihče ni vedel, kaj se je z njo zgodilo. Šele pred nekaj dnevi je stvar prišla na dan, ko so na bregu Une našli roko nekega dekleta. Po znamenju na najdeni roki so tako sklepali, da gre za pogrešano Petro, in kmalu nato so izsledili tudi morilca, Petrino najboljšo prijateljico Marijo Krnjavičevco. Morilka je priznala, da je pokojno Petro našla nekega dne vso objokano v svojem stanovanju. Ker je mislila, da je dekleta zato v stanovanju, ker gotovo čaka njenega moža, je zagrabilala nož in z njim ubila svojo dobro prijateljico. Ker pa ni vedela, kaj naj počne s truplom, ga je kratko in malo razsekala, kose odnesla v sobo in jih položila pod posteljo svojega moža. Ko pa je meso začelo razpadati in smrdeti, je vse skup pobrala in vrгла v Uno. Ta dogodek, ki mu ga skoraj ni para, je po vsej okolici zbudil silno zgražanje, kajti grozodejstvo mlade žene spominja na največje zločince, kakor so bili Landru in drugi.

■ Izvršil je harakiri in umrl v strašnih bolečinah Omer Smajič, kmet iz neke vasi v okolici Tuzle, ker ga je zapustila njegova žena. Smajič si je že nekaj dni prej hotel vzeti življenje in si je prerzal žile, toda zdravniki so mu takrat rešili življenje.

■ Jugoslovanski Zoro-aga je star 132 let in ima 312 potomcev. Najstarejši človek v Jugoslaviji je nedvomno Bahtijar Kožan v vasi Veliki Ribar. Pravi, da še vedno pridno dela, da se dobro počuti, da ni bil nikoli bolan in ni imel še nikoli oprav-

„DURLIN“ krije z enkratno prevleko

Jim ni več mogoče vrniti se v ožjo domovino, ker jih je doletela ista ali še huša usoda kakor gori omenjene nesrečnice, potem pač ni škoda besed, če bomo neprestano opozarjali in svarili dekleta, ki se jim ponujajo sijajne službe v južnih krajih naše države: Ne hodite!

■ »Petoviac« je za tri mesece ustavila svoj obrat. Tovarna »Petoviac« v Ptuj, ki je od leta 1921. izdelovala čevlje »Piac« in »Humanik«, je za tri mesece ustavila obrat zaradi krize in pomanjkanja dela. Vprašanje je, ali se bo delo po 1. juniju, kakor je napovedano, nadaljevalo. Z ustavljanjem dela v »Petoviac« je v Ptuj ostalo na čisti 150 delavcev.

■ Nove cigarete smo dobili. Državna monopolska uprava je te dni dala v promet nove cigarete pod imenom »Hercegovina«. Cigarete se dobe v zavitkih po 20 kosov in v škatlah po 100. Cena je ista kakor cigaret »Zeta«.

ka z zdravniki, nikoli ni kadil in nikoli užival alkoholnih pijač. Sam tudi, da bo živel še najmanj 10 let in da bi se precej poročil, če mu njegovi vnuki najdejo ženo

■ Če se ljudje v visoki starosti zaljubijo, se lahko marsikaj zgodi. To nam nazorno pove strašna drama, ki se je te dni odigrala v slavoniki vasi Andrijevičih. Tam je namreč 60letna starka Manda Gjurašinović ubila s sekuro svojega ljubčka, 65letnega starčka Jozo Dermečiča, s katerim je imela leta in leta ljubezensko razmerje. Dermečič je namreč koj po smrti svoje žene stopil v ljubezensko razmerje z Mando in jo je tudi gmotno podpiral. V zadnjem času se je pa njegovo gmotno stanje dokaj poslabšalo. Tudi Mandina ljubezen do njega se je ohladila. Te dni je hotel malo vinjen po vsaki ceni prititi k njej; toda ona ga ni pustila v hišo, ampak ga je s sekuro ubila na vežnih vratih.

Tatjanina častna beseda

Napisal V. Kurovsky

Dr. Kruger je odložil slušalo in zastrmel gospe Tatjani Strombergovi v oči. Mlada Rusinja je razumela njegovo nemo vprašanje.

»Prav imate, doktor,« je menila. Bolečine, ki me teži, s slušalom ne morete ugotoviti. Srečno sem poročena; res je. Vam kot staremu hišnemu prijatelju pa smem tudi položiti, da ima moj mož posebnosti, ki me zbadajo, ki so vsak dan vzrok majceni nesoglasjem.

Zdravnik je začudeno dvignil glavo. Tatjana je pokazala za glavo na radio, ki se je iz njega pravkar zaslišala ubrana Beethovnova simfonija. Se preden je dogovorila, so se odprla vrata in vstopil je njen mož. Zavil je naravnost k radijskemu aparatu, ga iztaknil in dejal:

»Kolikokrat sem te že prosil, ne delaj mi šundra, kadar imam delo!

Mlada žena je razdraženo planila pokonci.

»Zdaj sami vidite, doktor! To je mučenstvo! Beethoven — to mu je šundur! Prav toliko smisla ima za glasbo kakor slon za hojo po razpeti vrvi! Moral bi si bil vzeti kakšno mlekaričo za ženo, ne pa umetnico!

»Tak, Tanja, pomiri se!

»Ne, ne morem se dalje brzdati! Tri leta, gospod doktor, že prosjačim za klavir...»

»Klavir! Samo tega se še manjka!

Dovolj mi je že radijskega šundra! Ukvarjan se vendar z resnimi matematskimi problemi; zato v moji hiši ni prostora za glasbo in umetnost in za takšne motnje... Saj se ni treba za vsako malenkost jokati! Obrnivi se k zdravniku, je menil: »V poslednjem času je tako prenapeta, gospod doktor, da sem vas moral prositi za obisk. Kaj ji pa prav za prav je?«

»Razen živčnosti ne morem ničesar ugotoviti. Kajenje bo morala nekoliko omejiti...«
To je bilo kakor olje na ogenj gospoda Stromberga.

»Vendar že... vsaj en zaveznik!« je vzradoščeno vzkljnil. »Gospod doktor, ali si sploh lahko mislite, koliko ta ženska pokadi? Trideset, štirideset, včasih še več cigaret na dan! Vse stanovanje je že okuženo. Moje perilo, moja obleka, vse zaudarja po tabaku.«

Gospa Tatjana se je ustopena pred svojega moža in ga izzivalno premerila od glave na nog.

»Prosimo te, kupi mi klavir, pa ti dam častno besedo, da se cigarete ne dotaknem več!«

Doktor Kruger se je naslonil nazaj in se dobrodušno nasmešnil. »Žene in častna beseda!« je šaljivo vzkljnil. Stromberg je medtem resno pogledal svoji ženi v oči.

»Ne, gospod doktor,« je zdajci dejal, »tukajje pa moram Tanjo zaščiliti. Kar se časti tiče, je strožja ko kakšen gardni častnik. Še nikoli ni snedla dane besede...«

Zdravnik je spoštljivo poljubil gospe Tatjani roko, rekoč:

»Potlej je milostljiva redka in častna izjema!«

Minili so trije tedni; neprijetni prizor se je zdel pozabljen. Nekega dne se je vrnila Tatjana od šivilje in iz navede je zavila h kadilni mizici. Toda ko je že prižgala vžgalico, se ji je od zadaj neslišno približal njen mož in upihnil plamenček.

»Kaj naj lo pomeni?«

»To pomeni, ljubica moja, da velja od današnjega dne najin dogovor.«

Odpeljal je ženo v salon in ji pokazal prekrasen črn klavir.

Tatjana se je z vzklikom radosti zaglala h klavirju — in že koj naslednji trenutek je pozabila na ves svet okoli sebe. Njeni prsti so brzeli po belih in črnih tipkah. Igrala je brez prestanka, dokler je ni prekinilo lahno kašljanje za njenim hrbtom. Ozrla se je in opazila svojega moža, ki je udobno sedeč v naslanjaču poslušal njeno igranje.

»Norbort... ti si še tu? Ne delaš? Mene poslušaj!«

»Navdušeno celo...«

Tatjana je skočila pokonci.

»Saj sem vedela, da mora imeti tako imeniten mož, kakršen si ti, smisel in razumevanje za glasbo. In kar se tiče moje objube: sveta mi bo! Rekla sem ti, da ne bom pokadila nobene cigarete več, ako mi kupiš klavir, in zdaj drži!«

Volja je bila dobra, izpolnitev objube pa mnogo težja, kakor si je Tatjana mislila. Komaj pet ur je stal klavir v stanovanju, pa je že tekala živčno iz sobe v sobo. Njeno telo je zahtevalo strupa. Niti toliko ljubljena glasba ji ni mogla lajšati hrepenenja po tabaku. Drugi dan se klavirja že dotaknila ni več. Noč in dan ni mi-

Hranilne knjižice

nakup in prodaja — najsolidnejše potom pisarne

Alojz Planinšek

Ljubljana

Beethovnova ulica 14/I.

Telefon 35-10

slila na nič drugače kakor na kajenje. V snu se ji je prikazal njen klavir in se ji izzivalno smejal... Kadar koli je položila prste na bele tipke, se ji je zdelo, da so se spremenile v dolge vabljive cigarete...

Na nesrečo je prav tisti dan njen mož odpoval. Ostala je sama; poželenje je postajalo neznosno. Hotela se je razvedriti, pa ni našla nikjer ne miru ne pokoja. V kuhinji ji je bila kuharica samo v napoto. Pri likanju je zažgala obleko in srebrno posodo je očistila že v tretje, ne da bi bila opazila. Na koncu, ko že ni vedela kaj početi, je začela urejati svoja pisma. Živčno je sedela pred omaro in pregledovala zavojček pism za zavojčkom. To je še hranila, ono je vrгла v ogenj. Zdajci je planila pokonci. Sredi med starimi orumenelimi pismi je staknila drobno škatlico za cigarete; Bog sam si ga vidi kdaj je zašla med to pisano šaro! Podzavestno je odprla škatlico: ena sama cigareta je bila v njej, drobna, bela, vabljava... Tatjana je strmela v skušnjavo. Skoraj se je že hotela položiti v migljave usode. Potlej si je pa dejala: »Ne... ne se m e m i t!« A že prihodnji hip je držala prižgano cigareto med drhtečimi prsti. Oh... kako slastna je...

»Milostljiva, telefon kliče!« Služkinja je bila neslišno vstopila. Tatjana je skočila pokonci in vrгла tlečo cigareto v kamin. Služkinja jo je videla! Besedo je snedla! Sramota, neizbrisna sramota...

To noč je hudo slabo spala. V ušesih ji je zvenel zdravnikov zasmeh. Zenske in častna beseda! In ljubljani glas njenega moža: O, tukajje pa moram Tanjo zaščiliti. Kar se časti tiče, je strožja ko kakšen gardni častnik...

Ko se je drugi dan Stromberg vrnil, mu žena ni kakor po navadi stekla nasproti. Iskal je po vsem stanovanju. Jedilnica je bila prazna. Sprejemnica z lepim klavirjem — prazna. Nazadnje jo je našel v spalnici, objokano in ihtiče od obupa.

»Otrok moj, kaj se je vendar zgodilo?«

Tatjana ni odgovorila. Spet jo je streslo krčevito ihtenje.

»Ali se je kaj hudega zgodilo? Ali je kdo bolan?«

Nemo je odkimala za glavo.

»Kaj vendar je? Ali te je kdo nadlegoval? Ali te je kdo žalil?«

Spet ihtenje, spet jok...

»Tak, otrok moj, povej mi vendar!«

Nežno je prijel ženo za rame; drhtele so, ko se je prižela k njemu.

Naposled mu je vendar pogledala v oči. Njen lepi obraz je bil spačen od solz in bolečine.

»Besedo sem snedla...« je dahnila.

»Beži, Tanja...«

»Ne, nikar me ne tolaži! Zaničujem se! Joj, kako se zaničujem. Ali ne moreš tega razumeti, Norbert? Slaba sem, neobgljena, brez časti...«

Ena sama cigareta me je premotila. To je sramota. Ženska sem, toda v naši družini je čist... Dala sem ti besedo, da ne bom kadila, ako mi kupiš klavir, zdaj sem pa...«

»Saj nisi snedla besede!«

Tatjana ga je začudeno pogledala.

»Vedel sem, otrok moj, kaj se bo zgodilo...«

»Obljubila sem, pa sem vendar kadila...«

»Že prav,« se je zasmejal Norbert.

»Tudi jaz nisem kupil klavirja, temveč sem ga vzel samo naposodo...« (1)

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršsi vse bančne posle najkvalitetneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Hlandija: št. 1458-86, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5067, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Faraonov duh straši

prebivalce in goste v škotskem plemiškem dvorcu

(nÖD) London, aprila.

Bogata škotska plemiča lord in lady Setonova, svetovna popotnica in ...

Iz Egipta, kjer sta se mudila, sta prinesla v svoj dvorec Duddington pri ...

Vsa slava tega odkritja pripada lady Setonovi, kajti ona je bila tista, ki ...

Za nič na svetu ne bi bila lady Setonova komu zaupala svoj dragoceni ...

V Edinburgu so položili tisočletno kočico na baržunasto blazinico v stekleni ...

Vsi škotski časopisi so naznanili povratek plemiških potnikov, znanstveni ...

Prei sprejemu, ki sta ga priredila visoka zakonca ob svoji vrnitvi, so vsi ...

Kmalu nato je nečak lorda Aleksandra čudno zbolel; lotila se ga je ožočnost ...

Na slepo srečo so poslali bolnika na morje. Komaj je bil fant nekaj milij od ...

Prikazni

Čez nekaj dni je mlada sobarica iz dvorca odpovedala svojo službo. Izjavila je, da ne more več ostati v hiši,

kjer sliši ponči skrivnostne korake po hodnikih in otožen glas, zato je ...

Kmalu potem je povedal grajski vrtnar, da je videl, kako je skozi zaprta ...

Ko je nekega jutra prišel stari hišni služabnik v jedilnico, je našel vso ...

Ta skrivnostni dogodek je tako razburil grajske prebivalce, da so poklicali ...

Gostje beže

Sir Aleksander je kot pravi znanstvenik, ki ne verjame praznim čenčam, ...

Kmalu so povsod govorili o zakletem gradu, še posebno ker je lord Aleksander ...

Eden izmed gostov je pa le imel

toliko poguma, da je počakal duha. In le-ta se mu je približal ...

Tedaj se je zbrala vsa družina in služničad sira Aleksandra in odšla h gospodaru s prošnjo, ...

Zaman... Toda stvar je zavzemala čedalje večji obseg. Vsač dan se je ...

Do grla sit vseh teh ponudb, je lord Selon naposled sklenil, da bo ...

Komaj je pa zdravnik spravil blazinico s kočico, že si je na grajskih stopnicah zlomil nogo...

S strahom in pomilovanjem se še vsa Anglija spominja nesrečnega lorda Carnarvona, slavnega ...

Čez nekaj dni so vsi grajski prebivalci še enkrat ponižno prosili svojega gospodarja, naj se vendar loči od zaklete kosti; ...

Te dni se je lady Setonova z dragoceno najdbo v usnjeni vrečki vkrcala na ladjo, ki jo popelje v Egipt, ...

Te dni se je lady Setonova z dragoceno najdbo v usnjeni vrečki vkrcala na ladjo, ki jo popelje v Egipt, ...

Ohrani svoje zobe vse življenje zdrave!

Mnogokateri izgubi prerano svoje zobe, ker jih ni pravilno negoval. Danes se še veliko premalo pazi na nevarni zobni kamen, ki razmaja zobe, da radi tega pogosto izpadejo.

Da ostanejo zobje trdni in zdravi, skrbi Sargov KALODONT. V Jugoslaviji je Sargov KALODONT edina zobna pasta, ki vsebuje sulfuricin-oleat dra Bräunliche. Odpravlja polagoma vendar zanesljivo zobni kamen in prepreči njegovo ponovno tvorjenje.

Prijetno poživilo: Kalodont voda za usta! Koncentrirane sestavine, izoborno razkuževalno sredstvo, varčna v uporabi.

SARGOV KALODONT PROTI ZOBNEMU KAMNU

Pred dvema letoma se je preselila k mlademu paru ženina mati. Od tega dne ni imel ubogi mož niti ene mirne minute več. Razvajena svetovnjaka tašča je namreč njegov idlični dom spremeniła v pravcato zabavišče.

Povesti. Seveda bo pa slavnostna števčka prinesla tudi aktualne dogodke in dnevna poročila, tako da bo v vseh ozirih popolna.

Ali bo pa res v vseh? Ali ne bo čitanje tega dnevnika zahtevalo od bralca preveč napora? Saj bo človek že za površen pregled te časopisne knjige potreboval več dni...

Junaštvo kapitana Oatesa

(nXO) London, aprila. Velika Britanija bo te dni slavila 25letnico smrti »junaškega gentlemana« kapitana Laurencea Oatesa.

Oates je bil eden izmed petih mož ekspedicije kapitana Scotta, ki je odšla na Južni tečaj. Scott in njegovi tovariši so morali peš prehoditi 1500 kilometrov po zapuščenih ledenih in zasneženih pokrajinah okoli Južnega tečaja. Prvi je podlegel Evans. Kmalu za njim je zbolel kapitan Oates. Toda pogumni mož se je zavedal, da bo s svojimi smrtnimi rokami in nogami samo tovaršem v nadlogo, zato se je sklenil sam umakniti. Ponoči, ko je divjal strašen snežni metej, se je spustil iz svojega šotora na prosto, oblečel v snegu in zmrznil.

Gotovo je kapitan Scott mislil nanj in nase, ko je pisal pretresljivo zadnjo stran svojega dnevnika, dokler mu ni zdrknili svinčnik iz premrlih prstov: »Vzlic vsemu je le boljše umreti tukaj, kakor pa doma v udobnem zavetju.«

(»Sunday Chronicle«)

Lažni menih,

ki je po Rasputinovem zgledu prirejal orgije in zavajal mlada dekleta

(nyC) Solun, aprila.

Te dni je solunska policija prišla na sled nekemu Niku Pengu, možaku, ki je že dalj časa zelo nemoralno živel. Čeprav ni bil menih, se je oblačil v duhovniško obleko in po zgledu ruskega kmeta Rasputina prirejal orgije in zapeljeval dekleta.

Niko Pengos je precej inteligenčen mož in je celo pridigoval v nekaterih solunskih cerkvah. S svojo zgovornostjo je docela preslepil mlade deklice, ki so kmalu pričele misliti, da je od Boga poslan prerok.

Nekega dne je Pengos predlagal svojim vernicam, naj se zbero pri eni izmed njih doma. Pozneje je prirejal redne sestanke pri treh sestrah Katarini, Mariji in Kleoniki Mimonovi. Po »pobožnih vajah« je družba navadno obilno večerjala, in pri večerji seveda ni manjkalo pijače.

Dekleta, nevjajena alkohola, so se kmalu opila in tedaj jim je Pengos zapovedal, naj ga poljube, češ da je »le tedaj duša mirna, če je tudi telo zadovoljno«. Ozračje, ki ga je Pengos ustvaril s temi nauki, pikantnimi jedmi in obilno pijačo, je bilo tako, da se deklice niso niti upirale in so storile vse, kar jim je zapovedal lažni pop.

ZAPELJANA...

Po nesreči se je pa Pengos pred kratkim zaljubil v svojo šestnajstletno »učenko« Vasiliko Teofilo; seveda jo je pregovoril, da se je tudi ona udeleževala teh sestankov. Lepo deklico je hotel Pengos po vsaki ceni osvojiti, zato ji je dvoril na vse pretege in ji je celo podaril dragocen prstan.

Nekega večera je pripeljal Pengos nič hudega ne sluteče deklo k eni svojih učenk. Velel ji je, naj ji umije noge, potem pa je izjavil, da je v zvezi s svetim duhom. Če hoče biti tudi Vasilika deležna tolike sreče, naj leže k njemu v posteljo...

Zdaj je šele deklo spoznalo, kam je zašlo. A bilo je prepozno... Pengos in njegova pomočnica sta bila močnejša od nje, in tako je lažni menih nasilno zadostil svoji sli.

Razočarano in zapeljano deklo je drugi dan odkrilo svojo sramoto policiji, ki je takoj uvedla preiskavo in dognala, da je lažni pop izvalil svojimi oboževalkam tudi večje vsote denarja. Naivna in lahkoverna dekleta so mislila, da imajo opravka s svetim možem, in so mu dajala vse, kar je terjal od njih. Neka vernica mu je celo vsak dan prinašala kosilo in večerjo.

Te dni se bo moral pohotni slepar zagovarjati pred solunskim sodiščem zaradi izsiljevanja in javnega pohujšanja.

Če se ga zdravnik naleze

(nzC) Solun, aprila. Smešna prigoda se je primerila grške-mu zdravniku Andoniadisu iz vasi Askosa pri Solumu. Ze priletni zdravnik ga rad pije, to pa v njegovem poklicu nikakor ni priporočljivo, kakor se je zdaj najbrže sam prepračil.

Te dni je bil na večerji pri nekem svojem prijatelju. Bil je že precej vinjen, ko so ga nenadoma poklicali k neki bolnici. Zdravnik je vedel, da ne bo mogel nič pravega svetovati, zato se je spočetka branil, naposled se ga pa le pregovorili, da je odšel.

V gorki bolnišnični sobi ga je pa prijel tako hud spanec, da je omahnil na bolnišnično posteljo in trdno zaspal. Vse klicanje in drezanje uboge bolnice ni nič zaleglo; še celo smršati je začel...

Nesreča je pa hotela, da je tedaj iznenada stopil v sobo mož bolne gospe. Čeprav mu je žena skušala pojasniti položaj, je pograbil palico in začel mlati po spečem zdravniku, mислеč, da je ženin ljubimec. Prestrašeni zdravnik se je naposled vendarle zdramil. Še več, udarci so ga celo streljili, da jo je na vrat na nos ucvril skozi vrata.

Pozneje se dr. Andoniadis nikakor ni mogel spomniti, kako je prišel v tujo posteljo; ni čuda, saj je bil pošteno pijan. Užaljen je tožil moža, češ da ga je hotel pobiti; a tudi ogorčeni mož je vložil tožbo proti njemu zaradi zapeljevanja svoje žene. (n)

Neznosna tašča

(nfi) Paris, marca. V Parizu so imeli te dni zanimiv proces o alimentih, po-begiem možu in mondenski tašči. Sodnik je moral odgovoriti na tole kočljivo vprašanje: Ali je moževa dolžnost, da živi z zopno, neznosno mu taščo?

Mlada žena nekega industrijca je vložila tožbo proti svojemu možu, češ da jo je brez vzroka zapustil, povrh vsega pa še noče plačevati vzdrževalne nanjo in za njuno triletno hčerko.

Mož je na sodišču odkrito priznal, da je zapustil svojo ženo, čeprav jo še zmerom iskreno ljubi. V petih letih njunega zakona se je njegova žena izkazala kot izvrstna gospodinja in ljubeča mati. Vendar so pa s časom zavladale v njunem domu take razmere, da je moral zbežati od doma.

Brata Krünert sta po zgodovinskih slikah vili tisoč kositrnih figur, zvečine jezdecov.

Moder sodnik

(nsK) London, marca. Pred sodiščem v Dorkingu se je moral te dni zagovarjati neki mož, ki so ga zalotili, da se je vozil po železnici brez voznega listka. Sodnik ga je obsodil na globo desetih šilingov, potem je pa na račun tožiteljev naredil tole pridigo:

»Pred nekaj dnevi sem se peljal z železnico iz Dorkinga v London. Ze pri odhodu iz Dorkinga je bilo samo v našem oddelku sedemnajst potnikov. Po mojem mnenju je taka gneča škodljiva zdravju. Menim, da mora železnica prav tako paziti na to, da vozovi ne bodo prenapolnjeni, kakor na vozne listke svojih potnikov.«

V podrhtanju svoje razsodbe sodnik ni priznal odškodnine železniški upravi. (»Prager Tagbl.«)

Filmska lepota v merah in težah

(nrO) Newyork, marca. V ženskem obzorniku »Woman's Almanac« bermo tele podatke o višini in teži slavnih filmskih izgralk:

	Mera	Teža
Joan Crawford	1'62 m	60 kg
Greta Garbo	1'67 m	56 kg
Claudette Colbert	1'65 m	47 kg
Marlene Dietrich	1'85 m	54 kg
Norma Shearer	1'55 m	53 kg
Miriam Hopkins	1'52 m	45 kg
Kay Francis	1'65 m	50 kg
Barbara Stanwyck	1'65 m	54 kg
Myrna Loy	1'67 m	50 kg
Virginia Bruce	1'67 m	60 kg
Loretta Young	1'60 m	50 kg
Dolores del Rio	1'63 m	54 kg
Katarina Hepburn	1'70 m	50 kg
Jean Harlow	1'58 m	50 kg
Marion Davies	1'58 m	50 kg
Carole Lombard	1'57 m	51 kg

Vidimo, da so vse filmske zvezde visoke in vitke, da, morda nekatere kar pretirano vitke. Stalnost teže ni zajamčena. Višina igralk je pa odvisna od režiserjev...

Dvakrat srebrna poroka

(*) Kjöbenhavn, marca. V provinci Nordseeland so slavili ondan nenavadno obletnico. Eden izmed najstarejših kmetov je proslavil svojo srebrno poroko. Ta dogodek ni bil tako znamenit, če bi ljudje ne vedeli, da bi lahko ta mož prav za prav slavil že zlato poroko.

Pred več ko petdesetimi leti se je bil mož namreč prvič oženil in je s prvo ženo že slavil srebrno poroko. Na njegovo veliko žalost mu je pa žena nekaj dni po obletnici umrla. Vdovec se je odločil, da se poroči vdrušič — in ker je to tudi res storil, je zdaj že vdrušič slavil srebrno poroko.

Najbogatejši vladarji

(nrO) Paris, marca. Najbogatejši vladar na svetu je bil nečvorno Jurij V. Njegova last je bilo pol Londona, neštvisni gradovi in gradiči in 200.000 hektarov zemlje.

Po njegovi smrti so to bajno dediščino razkosali. Pripomniti pa moramo, da je ogromne dohodke tega premoženja prejemale država, zato je pa dajala kralju na leto 70 milijonov din civilne liste.

Tudi papež ima bajne dohodke. Sv. oče razpolaga svobodno s premoženjem katoliške cerkve, razen tega je pa dobil po pogodbi, sklenjeni s predsednikom italijanske vlade Mussolinijem, 1.750.000.000 lir kot enkratno odškodnino.

Po bogastvu pride za papežem belgijski kralj, ki ima na leto 45 milijonov dinarjev dohodkov; kmalu za njim je nizozemska kraljica s 35 milijoni dinarjev, dalje italijanski kralj z 25 milijoni in egipčanski s 23 milijoni.

Seveda imajo vladarji poleg civilne liste še lastno imetje, eni večje, drugi manjše.

Tisoč kositrnih vojakov pojde v London

(*) Dunaj, marca. Ze leta in leta se ukvarjata Dunajčana, brata Karl in Alfred Krünert z rezljanjem in vli-vanjem kositrnih vojakov, ki jih poleg barvata in sestavljata po zgodovinskih motivih žive prizore nekdanjih bojev. Na razstavi princa Evgena v Belvederu su Dunajčani že obudovali kositrno paradu pred turškim velikim vezirjem, sestavljeno iz 2.000 poslikanih kositrnih kipov, ki sta jih umetnika izrezljala.

Spričo bližnjega kronanja angleškega kralja je naročil londonski zbiralec kositrnih vojakov Gottstein 40 dioram, ki naj predstavljajo najvažnejše dogodke iz vojne zgodovine. Vse diorame bo izročil po kronanjskih svečanostih angleškemu vojaškemu muzeju, kjer bodo tudi ostale.

Tisoč je boleznj, a zdravje samo eno!

Bili zdravi ali bolni, ako še ne poznate RADENKEGA zdravilnega kopališča, zahtevajte s kratko dopisnico prospekte in navodila od uprave

Radenskega kopališča, Slatina Radenci (pri Mariboru)

Deseti brat

Ljubzenska povest v verzih po Jurčičevem romanu

V sedanjil čas postavil in v stihle prellil

Ivan Rob

4. nadaljevanje

V.

Ha, ha, kaj ni ta šlager krasen? »Prekrasen.« Kvas odgovori, »sodoben duh, izraz je jasen, le melodija ga kazi. Napev se zdi mi dolgočasen, balada — bi dejal — je to, moderen spev je mnogoglasen, sinkopa zdaj žgačka uho; sodoben ritem, melodija, se v foksih, rumbah nam razvija.«

VI.

Po teh besedah skoz dobrovo korakala sta urnih krač, — Koseski moj je pomagaj. — Zdaj Kvas ponudi Spaku »dravo«, Martinek pravi: Dober čik je boljši kakor slaba zlahta, ki je razcefrdana plahta, če cela je, je polna flik. — Če Breznika uho ščegače, naj misli: mož ne zna drugače! —

VII.

Čez čas Martinek Kvasa vpraša: »Kaj mislite o Španiji? Kako se Franku stvar obnaša, kje prav posebno ga srbi?« Prestrašen Kvas se ogleduje, misleč, da prisluškuje kdo. Kaj naj odvrne, premišluje, naposled mu veli takó: »Jaz upam, da nebes vladar podprl bo pravično stvar.«

VIII.

»M-hm,« Martinek se odreže, »vsekakor! Kaj pa stvar domá?« Strah Kvasu jezik zdaj zaveže, odgovora na to ne dá. Videč Martinek ga v zagati, iz nje izvleči ga želi; začne vsakdanjosti čvekatl, kot gobezdamo jih mi vsi: »Poglejte, v travi so kresnice in tam so slavne — Slemenice!«

TRETJE POGLAVJE

Prišel je športnik lep in mlad, pa kaj mi je prinesel, prasila ga nisem, povedal mi ni. Narodna.

I.

Osnaži čevlje, ljubi bralec, v salonih zdaj se kretal boš. Če si bon-tona poznavalec, se v njih kar hitro znašel boš, če pa, kot jaz, si teleban, govodo, kmečki stor zabiti, ti bo nerodno tja stopiti, a vendar deni strah na stran. S spodobnostjo obraz odeni in z mano po parketu kreni!

II.

Tam gor na slemeniskem gradu nahaja krasen se salon; v njem pet oseb v večernem hladu posluša radio »Hornophon«. Brezdelja mladi rod se brani, zato posluša in — kvartá; z očetom mati pa ob strani jim »kibicira« kar se dá. Pri igri zdaj jih le pustimo, s popisom njihovim začnimo.

Po nesreči v New-Londonu (v Združenih državah), ko je strašna plinska eksplozija v tamkajšnji šoli terjala več ko 500 otroških življenj; Razvaline poslopja med reševanjem (na levi). — Ravnatelj šole William C. Shaw (na sredi) je pri zaslišanju izpovedal, da je dal zaradi varčevanja preložiti plinovod v šolsko poslopje; to je bil pa posredni vzrok eksplozije. — Na desni: Odvažanje krst z avtomobili. V ospredju svoji ponesrečenec.

Mož, ki zmerom znova prihaja

Prava ameriška kariera. Od branjevca do milijonarja in zopet do branjevca nazaj. Takšna je še nedokončana kariera nekdanjega predsednika General-Motors Williama C. Duranta

Če pregledaš nekaj tednov nazaj podezelske liste, boš našel drobceno novico, ki pravi, da je odprl gospod William C. Durant v Asbury-Parku trgovino z zelenjavo. V newyorških listih te novice ne najdeš, saj odpro v Ameriki vsak dan na tucate trgovin z zelenjavo, razen tega je pa Asbury-Park samo majceno kopalšče v državi New-Jersey, dobrih 150 kilometrov od New-Yorka.

Kljub temu so pa pohiteli newyorški poročevalci z letali in z avtomobili v Asbury-Park k otvoritvi trgovine z zelenjavo. Prišli so nekaj ur prezgodaj, in tako so našli lastnika gospoda Williama C. Duranta, zastavnega štiri in sedemdesetletnika, pri čiščenju miz v prodajalni, pri pomivanju tal in razvrščanju blaga. Fotografirali so ga, intervjujali so ga, dolge članke so pisali o njem in nikoli jim ni dovolj tega, kar jim je povedal. Zakaj glej, ni trgovina z zelenjavo tisto, kar je časnikarje tako zelo zanimalo. Gospod William C. Durant sam je, ki jim ne da miru! Vse kar reče in de, vse zanima ameriške bralce. Vse kar stori, fasciniira ameriško občinstvo. Da sam pomiva tla svoje trgovine, je senzacija.

In to ni prva senzacija, ki je z njo gospod William C. Durant postregel Američanom. Šele pred nekaj meseci je bil prijavil bankrot, ki je bil — če že drugače ne — vsaj nenavaden! Aktiva: obleke v vrednosti 250 dolarjev, pasiva: 4 milijoni dolarjev! Pred tem bankrotom je pa dolga kariera, nenavadna, presenetljiva in senzacionalna. Pred tem bankrotom so leta, ko je veljal Durant za največjega spekulanta na Wall-Streetu. Eden izmed redkih je, ki so stitili usodepolni črni petek leta 1929; on je bil tisti, ki je nenajavljen in po skriti poti prihíel k prezidentu Hooveru v Belo hišo, da ga posvari pred bližajočo se katastrofo. Prekasno za svet, prekasno za Ameriko, prekasno celó zanj, saj se je sam šele po dolgih letih opomogel od borznega poloma.

Do dobrega opomogel se ni nikoli več, tako velik, kakor je bil, ni postal več. Nikoli več ni postal velikan, ki si je poleti 1929 privoščil več dni nepreklinjeno telefonsko zvezo med Parizom (kjer se je takrat slučajno mudil) in New-Yorkom. Po 45 dolarjev je plačal za vsake tri minute, in samo zato, da je laže in uspešneje kontroliral trg. Nikoli več se ni povzpel za generalnega ravnatelja Chevroletovih tovarn, on, ki si je lepega dne priloril kontrolo nad družbo General-Motors, nad tistim podjetjem, ki mu je moral pred nekaj leti zadolžen in brez centa v žepu dati slovo, in ki mu je prav za prav nekó utrló pot do največjega avtomobilskega podjetja.

Prav od spodaj je prišel. Začel je z malim, 75 centi na dan v neki trgovini z zelenjavo. Mož, ki je z malim začel, ki je postal velik in spet čisto majhen. Ameriška tragedija, tipična ameriška tragedija? Da in ne! Tipično ameriška prav gotovo. Saj je samo v deželi neomejenih možnosti mogoče, da postaneš iz nič prav velik, in da priplavaš zmerom spet na površje, po vsakem popopu. In vendar to ni tragedija. Preveč optimizma je v njegovem življenju, preveč delovne sile, ki se ne dá zatreti. Mož, ki si je nekó z delom prislužil 120 milijonov dolarjev in ki dan danes s 74 leti pomiva tla svoje trgovine in se pri tem delu smeje — tak človek še ne ve, kaj je tragedija. Gospod William C. Durant bo spet prišel na površje.

Kako je prvkrat postal velik? Pred 74 leti se je rodil v Bostonu, toda njegovi starši so se kmalu pre-

selili v Flint v državi Michigan. Flint je bila takrat vas — in bi vas bržčas ostala, da ni bilo Duranta. Mladenič je bil delaven že od mladih nog. Prva služba; mali nameščenev v trgovini z zelenjavo. Potlej je delal v nekem mlinu za 75 centov na dan. Zvečer, ko so mlin zaprli, je stregel v lekarni. V lekarni se je seznanil z nekim mladeničem, ki je iznašel neko patentno zdravilo. Durant je bil ves navdušen. Odšel je iz lekarnice, odšel iz mlina in iz Flinta, klateč se od vasi do vasi, ponujajoč patentno zdravilo na prodaj. Kasneje je prodajal smotke, potlej zemljišča, potlej je zašel med zavarovalne agente. Se zmerom se je potikal iz kraja v kraj. Nekoč ga je vzel neki drugi potnik

William C. Durant

s svojim kolesom s seboj, in kolo je bilo mlademu Durantu na móč všeč. Dognal je, kje taka kolesa delajo, in kupil je vsó tako imenovano tovarno za 2.000 dolarjev. Sicer ni imel niti groša v žepu, toda v Flinto so mu dali prijatelji in sosedje denar; zapuili so mu.

In po pravici so mu zaupali. Že nekaj let pozneje je imel 14 tovarn v Ameriki in v Kanadi z 200.000 dolarjev prometa na leto. To je bilo za tista leta zelo mnogo. Toda vse ne gre zmerom po sreči; izdelovanje koles je pripeljalo v izgubo. Prebivalstvo Flinta je imelo največ delnic tega kolesarskega podjetja. Toda Du-

Med Berlinom in Tokijem

je naslov naše nove resnične povesti, ki jo začnemo objavljati v prihodnji številki »Družinskega tednika«.

Naša nova resnična povest popisuje tragedijo mlade plesalke, ki je na va-bilo brezvestnega agenta odpotovala v svet, kjer sta se ji obetala slava in zaslužek. Toda na tej poti je doživela huda razočaranja.

Med Berlinom in Tokijem

je zgodba, ki jo bodo naši čitatelji čitali z največjim zanimanjem, zgodba, ki bo ganila vsako srce.

Med Berlinom in Tokijem

nas popelje iz Berlina, kjer je naša glavna junakinja zapustila svojo veliko ljubezen, čez Rusijo in Mandžurijo na Japonsko in nas seznanja ne samo z njenimi gmotnimi stiskami, ampak tudi z duševnimi mukami, ki jih preživlja mlado, prvič zaljubljeno deklo.

Med Berlinom in Tokijem

je zgodba, ki bo nedvomno zanimala mlado in staro. Začetek izide že v prihodnji številki. Če niste na »Družinski tednik« naročeni, si ga rezervirajte pri svojem prodajalcu — ker samo tako si boste zagotovili, da boste zanesljivo dobili in prebrali vsa nadaljevanja te zanimive resnične povesti.

rant ni pustil svojih prijateljev na cedilu. Njihovo izgubo jim je poplačal iz svojega žepa. Zaupanje za zaupanje. Domačini iz Flinta so mu dali nov nasvet: tovarna vagonov v Flinto je zašla v gmotne neprilike. Izdelala je bila 16 tako imenovanih avtomobilov po prečudni iznajdbi nekega Davida Buicka. Morda bi utegnil Durant tovarno dvigniti! Flintčani so mu ponudili pol milijona dolarjev, ako prevzame vodstvo podjetja.

Durant je vodstvo prevzel. L. 1904 je izdelal 28 avtomobilov. Koj drugo leto že 627, tretje leto že kar 2.295. Takrat je izjavil, da bo kmalu izdeloval na leto 50.000 voz in da bo Amerika kmalu pokupila na leto cel milijon avtomobilov. Ljudje so mislili, da je znorel. Povečal je podjetje, naku-poval je druga podjetja: Cadillac-Company, Oldsmobile, Oakland. Že leta 1908 je moral za vse te družbe ustanoviti novo družbo, da jih spravi pod skupno »strehok«. Njegov tajnik mu je priporočil ime: »International Motors Corporation«. Durant je črtal »internacional« in napisal namesto tega: »General.« Tako se je rodila »General Motors Corporation«.

Že koj drugo leto je imel 34 milijonov dolarjev prometa in je zaslužil 12 milijonov dolarjev. Potrebna povečanja in financiranja so terjala bančne kredite. Banke so stitile dobre kupčije in so v odtičnem trenutku stisnile Duranta za vrat in ga prisilile, da se je odpovedal vodstvu podjetja. Toda Durant ni bil mož, ki bi dolgo brez dela sedel in razmišljal o izgubljenem. Spomnil se je tiste dui nekega mladega dirkača Louisa Chevroleta, ki ga je že včasih v svojih podjetjih zaposlil, in ki si je v svojem prostem času konstruiral najhen avtomobil. Durant si je dejal, da bo Chevroletov model na debelo izdeloval. Začel je v neki zastareli tovarni in brez denarja. Čez šest let je imel že tovarno, vredno mnogo milijonov, pa še gotovine je imel 6 milijonov dolarjev.

In še več je imel. Bankirji, ki so ga bili pred šestimi leti vrgli iz General-Motors, so občutili to na lastni koži, ko so se sešli konec leta 1915 na obnemem zboru. Čudno jim je bilo pri duši, zakaj delnice General-Motors so poskočile v poslednjih mesecih s 24 dolarjev na 264 — in nihče ni vedel, kdo je skrivnostni kupec. Durant se je prikazal na obnemem zboru na videz popolnoma miren in hlada. Toda potlej so ugotovili, da je on kupil večino delnic General-Motors. Chevrolet je pogoltnil General-Motors. Bankirji so se osramočeni razšli. Durant je vzel vajeti trše v roke.

Sledila so leta pravljinih dobičkov. Potlej je prišla povojna kriza, delnice so padale v brezno, vsakdo je hotel prodati. Durant je pa kupoval, zakaj Durant je vedel: General-Motors je dobro podjetje in borzna panika nima prave podlage. Zaman! Zaman je izgubil vse svoje premoženje 120 milijonov dolarjev, zaman se je zadolžil. Delnice so padale dalje. In ko ni imel niti centa več, so ga v drugo postavili pod kap.

To je bilo 1. decembra 1920. Takrat mu je bilo že skoraj šestdeset let; pa še ni bil strl, niti zagrenjen. Klobuk si je posadil na glavo in je odšel s smehljajem iz svoje pisarne. Dejaj je: »Selim se!«

Kajpak je koj ustanovil novo podjetje. Finansiraj ga je tako, da je napisal 67 pisem 67 prijateljem. Potrebnoval je 5 milijonov za novo avtomobilo tvrdko. Niti eden izmed teh 67 prijateljev ni odrekel. Čez 48 ur

* Pomeni »splošen«, ne vojaškega generala.

je imel Durant 7 milijonov dolarjev. Dva milijona je vrnil. »Durant-Motors«, njegova nova avtomobilska firma, je doživela uspehe in neuspehe. Durant je skušal sam rešiti denar prijateljev z zasebnimi borznimi spekulacijami. S spekulacijami tolikšnega obsega, da se je zdržnil sam Wall-Street in njegovi še tako hladnokrvni rutinerji. Toda ta perioda njegovega življenja se ni končala s happy-ndom. In prav gotovo ni bil Durant kriv. Kriv je bil čas. Časi so se poslabšali; kdor je takrat hotel zaslužiti milijone, je moral spekulirati à la baisse (na padeč). Toda Durant ni nikoli spekuliral à la baisse. Durant je posebljen optimizem.

In tako je izgubljal čedalje več, čedalje globlje se je zakopal v dolgovne in ti dolgovi so bili zgolj obveznosti nasproti njegovim prijateljem, ki jim je dajal nasvete, in ki jim je hkratu obljubljal, da se bo zavzel zanje, ako bo grozila izguba. Stara povest: zaupanje za zaupanje!

Zdaj mu je štiri in sedemdeset let, zdaj je bankrot, a vendar se še zmerom smehlja. Vse to mu ne more do živga; obrne se, klobuk si povezne po strani na glavo in odpre trgovino z zelenjavo. V trgovini z zelenjavo se je začelo, v trgovini z zelenjavo se končuje, vmes je pa ena izmed največjih svetovnih zgo-govine.

Ameriška kariera. Mogoča je res samo v tej deželi neomejenih možnosti. Duranta si brez te dežele ne bi mogli misliti. Toda bodimo poštenu: tudi te dežele bi si ne mogli misliti brez Duranta. Brez Duranta in brez Durantov. Vsak dan na novo ustvarjajo, zmerom začenjajo od začetka, nikoli se ne utrudijo in zmerom se spet prikažejo na površju. In zaradi tega tudi kariere štiri in sedemdesetletnega Williama C. Duranta še zmerom ni konec.

Listnica uredništva

C. S. v K. Vaš prispevek za »Zrclo naših dni« je sicer zanimiv, vendar bi želeli česa drugega. Prosim Vas, pišite krajše. Imamo zelo malo prostora in veliko preveč gradiva.

Pri zadnji brezposelnosti. Takšnih primerov, kakršnega popisujete, je zelo veliko, toda k oddaji na časopisni oglas, ne vas ne drugih nihče ne sili. Zato tudi tega nisem mogel objaviti. Glede drugih vaših želja bom skušal ugoditi vašim željam. Zelo nas veselí, da ste z »Družinskim tednikom« zadovoljni; trditi se bomo tudi v bodoče, da boste radi segali po listu, saj želimo videti okrog sebe samo zadovoljne čitatele.

M. D. iz Lj. Vaše prispevke žal ne morem objaviti, ker ne povedo nič posebnega. Prva stvar je precej dolga in spada prav za prav v kronika časopisa, razen tega tudi sami pravite, da se je zgodila prejéne leto. Tudi druga ne pove nič posebnega. Ali mislite, da je važno, da se »zdaj otroci mežnarjem pridó gledajo« in da bi to zaradi tega moralo priti v »Zrclo naših dni«?

M. P. v T. Zelo me veselí, da »Družinski tednik« tako radi čitate. Oprostite, da smo nekakrat imeli zamudo, toda prvi smo jo napovedali zaradi tehničnih ovir (sami ste videli, da smo imeli dvobarvno izdajo), drugo zamudo smo pa imeli zaradi velikokolišnih praznikov. Tudi sem prepričan, da boste odšli zadovoljni z dostavo lista.

A. P. v Lj. Prispevka pod naslov »Moderno suženjstvo« ne morem objaviti, ker ne pove nič novega. Ne povejte, zakaj je tovarnar odslužil delavca, priznate pa, da je to v našem času najnavadnejši dogodek. Ne smete pozabiti, da »Zrclo naših dni« ni ustvarjeno za »najnavadnejše«, ampak za najnemavnejše dogodke. Kar se pa piškov tiče, smo jih že parkrat imeli v našem časopisu; na to vprašanje se vrnemo prav v kratkem. Izogibajte se pa vsekakor najnavadnejšim dogodkom! Glede drugega gradiva vam žal moram sporočiti, da ga imamo vedno preveč in da je s honorarjem kríž. Če imate kaj prav posebnega, le pošljite! Bomo videli...

J. P. Če ste iskreni, boste priznali, da se da vsaka stvar kritikovati. Če nekoga pokoplje brez cerkvenega pogreba, je kríž in kritika, če ga pa cerkveno pokopljejo, vzlic temu da se je obesil, je spet kritika. Sami povejte, ali bi bilo vredno zaradi vašega članka imeti opravo s sodiščem?

F. O. Oba prispevka, ki ste ju prinesli v uredništvo, sem prebral, toda moram vam žal sporočiti, da ju ne moremo objaviti. Priporočam vam, da pridno čitate novice v našem listu, da skušate izpopolniti svojo izobrazbo, zlasti svojo materinsko, če že mislite, da morate postati pisatelj...

Draga gospa — draga gospodična!

Preberi in presodi, koliko koristnega najdeš vsak teden na 5. strani »Družinskega tednika«, ki je posvečena gospodinjstvu! Ali ni že samo to vredno 2 dinarja?

Na desni: Odvažanje krst z avtomobili. V ospredju svoji ponesrečenec.

Praznični domovi

Prazniki so prešli, daleč za nami so, sneg, ki so ga prinesli, je že skopnel. Vse gre spet svojo staro pot naprej. Lepo je bilo o praznikih, kljub snegu in mokroti po ulicah in kljub bolj ali manj tuji suši v naših denarnicah.

Zato je bilo tako lepo, ker so bili naši domovi praznični. Sleherna praška očisti, blesteči, dišeči so bili. In ljudje: kdor je le količkaj mogel, je za dva tri dni napravil prijazen, vesel obraz, hočeš ali nočeš ga je prevzela splošna prazničnost.

Kaj pa zdaj, ko smo prišli spet v stari red in tek? Ali naj bo vsega lepega in prazničnega konec? Ali naj z drobnim praškom, ki se nevidno nabira v skritih kotih naših stanovanj in ga roka pri vsakdanjem čiščenju zlepa ne iztakne, lega tudi na naša srca senca vsakdanjosti, ki pusto odseva na naših obrazih?

Ne. Kljub delavniku, vsakdanjim težavam in nevednostim si moramo zastaviti en cilj: da napravimo, da ohranimo sebi in svojim dragim prazničen dom.

V današnjih razvratih časih je že težko dom ohraniti. Me pa streminjo za dvojnimi: ohraniti prazničen dom, da bo vsakega, ki bo stopil vanj, prevzelo občutje toplote in domačnosti in praznične veselja.

Od tebe, ljuba, mala gospodinja, je odvisno, ali bo tvoj dom res prazničen. Od tvoje umnega in spretne gospodinje, od tvoje pridnosti in vztrajnosti, in pa od tvoje osebnosti.

Ce hočeš, da bo tvoj dom res prazničen, glej da se ob delu, ki ti ga

nalaga skrb zanj, sama ne zanemariš ne na zunaj in ne na znotraj. Živ, deloven človek bodi, svoje vrednosti in svoje odgovornosti se zavedaj. In se izpopolnjuj, v vsem, kar in količkor moreš. Morda imaš že izgrajeno osebnost; svojega znanja pa ne puščaj, da bi zarjavelo in okostenelo: uči se! Saj ni težko. Uči se s svojimi otroki vred, da te ne prehite, da jim boš kos tudi v tem; da bodo v nevarnih letih, ko se pristrčno razmerje med starši in otroki rado omaja, našli pravega razumevanja pri tebi.

Ce hočeš, da bodo ljudje boljše, da bo tvoj in tvojim otrokom življenje na tem božjem svetu lepše in prijetnejše, ne tarnaj, kako malo je poštenosti in dobrih ljudi na svetu, temveč veruj sama v poštenost, dobroto in lepoto, ki tudi danes ta dan še hodijo po svetu.

Začni pri sebi, skrbi, da boš sama in da bodo tvoji ljudje vsikdar celi ljudje. Zoper laž, nepoštenost in nemoralno, ki bi skušale tvoj dom izpodkopati, se boš borila uspešno edino z lastno poštenostjo.

Ti mati, bodi kakor luč, ki v noroglavem času, ki je vanj postavljena, s svojim toplim, svetlim žarom bodri in ogreva žalostna, omahujoča srca in jim sveti na temno pot.

Ti mati, ki si ostala modra in preudarna, z malim zadovoljna in si zmožna iz malega, s skromnimi sredstvi ustvariti sebi in svojim dragim srečen, miren dom, delaš za veliko in dobro stvar:

prazničen slovenski dom ustvarjaš za pozne rodove in za prihodnje dni.

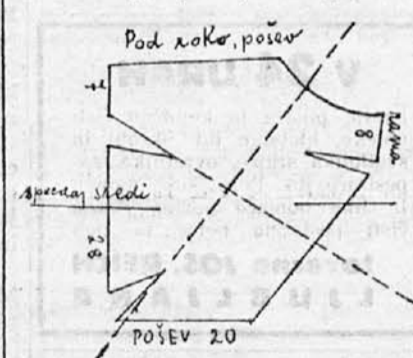
Damijana.

životec. Glej, da boš lepo všila tri všive, dva pri prsih in enega na ramenih; všivi se morajo lahko izgubljati v blagu, sicer bi bil životec videti okoren.

Hrbet je gladek in ga urežeš poševno, vratni izrez in sprednjo črto pa obrobis z vrvcu.

Pri kuhlji in pospravljanju natakneš čez obleko predpasnik, če te presneti

obisk, ga sprejmi pa samo v domači obleki.

Bodi lepa za svojega moža in svoj dom, le tako boš s pravico mislila, da

Pregnan in uničen

ali Kako je Pešček žmazek izgubil svoje prebivališče

Križi in težave pubertetnih let

Starši, ki hočejo docela razumeti svoje otroke, morajo poznati njihovo duševno in telesno življenje.

Doba ene izmed najznačilnejših telesnih sprememb v otrokovega življenja je puberteta, to je doba, ko se iz otroka razvije dekle in mladenič. Ta doba ne nastopa pri vseh narodih v istem času; pri nas jo doživi otrok v 14. ali 15. letu, na vzhodu pa še prej.

Pri dečkih in deklicah so spremembe v tej dobi kaj značilne. Golobradi, nežni, mali dečki čez noč zrastejo v velike moške. Ramena se jim razširijo, prsni koš se razvije, mišice po vsem telesu se ojačajo in napno; glas se jim spremeni: kdor je kot otrok pel ali ali sopran, poje od tistega časa dalje tenor ali bas. Mladeniči dobe ostrejšje poteze, nos se jim podaljša, jabolko v grlu jim močno izstopi. Poganjati jim začno prve brčice in brada.

Tudi pri deklicah so spremembe velike. Dekletce zraste, oblike postanejo oblejše, grudi in boki se zaokrožijo. Deklice se prično negovalni in lepoticarji; eno prvih znamenj pubertete pri deklicah je pa mesečna čistca ali menstruacija.

V duševnem življenju doživi otrok popoln preobrat. Otrok do tedaj ne razmišlja mnogo; po nagomu in družabnih navadah vrši svoja dejanja. Otrok je nepremišljen in sebičen, celo krut, saj ne doživlja posledic svojih dejanj. Če bi bil človek vse življenje v takem stanju, bi ostal duševno zaostal, bebec. Narava je pa sama določila to razvojno dobo, v kateri se iz otroka razvije resen človek.

Z nastopom pubertete dožive starši pri otrocih največja presenečenja. Dober in priden otrok postane na lepem zloben in zakrknjen. Ne posluša staršev, ugovarja in kritikuje vsako malenkost. Tudi v šoli prične vidno nazadovati; uči se le predmetov, ki so mu všeč, vse druge pa zanemarljivo. Profesorji se pritožujejo, užaljeni starši se pa znašajo nad otroki, ki niti ne vedo, zakaj so prav za prav kaznovani. Le zelo občutljivi in izobraženi starši razumejo svoje otroke in potrpežljivo prenašajo njihove muhe.

Roditelji morajo bolj paziti na otroke v tej dobi; pri vsakem otroku so znaki pubertete nekoliko drugačni. Starši naj si pridobijo otrokovo zaupanje in naklonjenost, šele potem jim lahko prodre v še tako skrivne kotičke duše in srca.

Pri dečkih se v tej dobi razvija pogum in samozavest. Vsak dečko je najbolj užaljen, če okolica njegovih vrst ne upošteva. Pogum navadno meji že na drznost in predrznost. Samozavest pri dečkih je pa bolj šibka, da podcenjuje vse ljudi okoli sebe, najboljši pa deklice svojih let.

Dečki se bavijo z vsemi mogočimi športi, se udeležujejo v organizacijah in klubih z velikim uspehom. Deklice, dolje živahne in vesele, postanejo zamišljene in sentimentalne. Razpoloženje se spremeni ko aprilno vreme.

Z dozorevanjem spolnih žlez se pojavijo pri otrocih v dobi pubertete nežna, podzavjedna želja po ljubezni in nežnosti. Če otrok ne najde ljubečega in toplega srca v svojem domu, ga išče drugod, celo po prepovedanih potih. Prav zato je treba otroku v tej dobi mnogo odpustiti in spregledovati.

Ena najlepših strani pubertete je želja po ustvarjanju, po umetnosti in vseh mogočih oblikah. Menda vsak človek v teh letih z razgibanim srcem čita lepe pesmi (ali jih pa celo sam zлага), prisluškuje opojnim zvokom glasbe in občuduje lepe slike in kipe.

Vsa ta plemenita nagnjenja prav kakor nagnjenje do vseh mogočih športov moramo podpirati, ker se tako otrok na najpravičnejši način izživlja in ne išče zabave po napačnih potih.

Velika nevarnost za doraščajočo mladino je alkohol. Tudi močna kava in nikotin škodujeta nežnemu organizmu. Razmerje staršev do otrok je v dobi pubertete še posebno važno. Zlasti mati naj bo svojim otrokom dobra prijateljica in tovarišica. Otrok naj ji popolnoma zaupa vse svoje duševne boje brez strahu in lažnega strahu.

Kuhinjski pribor F. GOLOB, LJUBLJANA Wolfova 8

Porabni nasveti

Pečen krompir postane hitreje lepo rjav, če ga pred peko povaljaš v moki.

Svež kruh lažje režeš, če uporabljaš pogret nož. (Mnogo bolje in zdravje je pa seveda, da tak kruh pri miru pustiš, dokler se do dobrega ne ohladi.)

Mleko, v katerem je voda, se ne prime na plitljiko; tako preizkusiš, ali je mleko dobro.

Da mleko ne prekipi, namaži notranji rob lonca ali posode s presnim maslom.

Pisano blago je po pranju pestrejšje, če ga izperesh v raztopini galuna.

Sivlase smeš izpirati samo z belim milom, sicer dobe rumen sijaj.

V kuhinjo, pobarvano z modro barvo, pride pol manj mrah kakor v belo. Svečo porabiš lahko do konca, če jo oviješ v negorljiv stanjofol.

Naša kuhinja

JEDILNIK ZA SKROMNEJŠE

Četrtek: Tirolski cmoki na goveji juhi, nadevana govedina s svaľjki.

Petek: Špinačev narastek z omako iz presnega masla, dušen krompir, rozinast zavitek z omedkom.

Sobota: Zelenjavna juha, čebulna omaka in krompirjev pire.

Nedelja: Japonska svinjska pečenka s cmoki, biskvitni zavitek z oranžasto marmelado.*

Ponedeljek: Grahova juha s suhim kruhom, preslaninjeno goveje srce s svaľjki.

Torek: Juha z lečo, kisla repa s krompirjevim pirejem.

Sreda: Goveja juha s kruhom, kuhana govedina z rižem in gobovo omako.

JEDILNIK ZA PREMOZNEJŠE

Četrtek: Goveja juha s parmskim rižem, svinjske zarezence a la Robert s pečenim zdrobom, pecivo s šodojem.

Petek: Juha iz lečnega pireja z vřivanci, v drobitnicah zapečena jajca, torbice, polnjene z mezo.

Sobota: Goveja juha z vřivanci in rezinami, pariški zrezki** s krompirjevim pirejem, zdrobov praženec s kompotom.

Nedelja: Goveja juha s krofi iz žganega testa, pečena kokoš z rižem in francosko solato, torta pišinger.

Ponedeljek: Francoska zelenjavna juha, svinjska pečenka s šipkovo omako***, krompir, limonov kipnik.

Torek: Riževa juha, nadevana telečja prsa z mešano solato, snežne kepice v malinovem omedku.

Sreda: Cvetačna juha, govedina s špinačo in krompirjem, mozgovre rezine.

POJASNILA

*Biskvitni zavitek z oranžasto mezo: Zvečer namoči 15 dek kalifornijskih marelic, drugo jutro jih odcedi, pretlači in jim pridaj po okusu presejana sladkorja s sesekljanimi oranžnimi lupinami. S to mezo namaži biskvit, ga zvij in prevleci z limonovim ledom.

Biskvit: Vmešaj tri rumenjake z 9 dekami sladkorja v prahu in z limonovo lupinico, pridaj 10 dek ostre moke in sneg treh beljakov. Namaži zmes na gladek papir, ki ga imaš v pekači. Speči biskvit pri zmerni toploti v pečici, vročega zvrni na deske in odstrani papir.

**Pariški zrezki: Iz telečjega stegna nareži tenke rezine, potolci jih in osoli.

povaljaš v moki in stopenem jajcu in jih ocviri v vroči masti.

***Omaka iz šipkove jagode: Skuhaj šipkove jagode v vodi in vinu do mehkega in jih pretlači skozi sitce. Potem napravi svetlo prežganje, deni vanj pretlačene jagode s tekočino vred, v kateri so se kuhale. Po potrebi zalij še z juho ali vinom. Pridaj limonovih olupkov, 1 dišeč klinček in malo sladkorja.

Pozimi uporabljaj mezo iz šipkove jagode, ki jo zmešaš z vodo, da je redka. Mezo daj namesto pretlačenih jagod v prežganje.

NEKAJ ZA RAZVAJENCE

Mandljevi loki

Sesekljaj četrť kile sladkorja in nastrganih limonovih lupinic, dva rumenjaka in 4 cela jajca, ter mešaj to testo pol ure. Potem namaži testo na dva prsta široke in kakih 10 cm dolge oblate, zloži jih na gorak model za loke ter jih speci v malo vroči pečici. Ako pa nimaš modela za loke, speci pecivo na navadni ravni plošči in zapogni še vroče kosce na valjarju.

Pri nakupu zobne ščetke zahtevajte izrečno znamko "ORLOV", s katero boste popolnoma zadovoljni. Dobi se povsod!

Ne podcenjuj domače obleke

Kako si sesiješ obleko, ki je posebno priporočljiva za mlade matere

Nekatere žene mislijo, da morajo biti lepe samo za plav in promenado. »za doma« je pa vse dobro. Nápak, moje ljube gospodinje, desetkrat nápak! Plesno obleko oblečeš enkrat ali dvakrat, domačo obleko pa nosiš leto dni ali dve. V njej te vidiš vsak dan tvoji otroci in tvoj mož, v njej te poznajo in ljubijo. V plesni obleki si jim tuja, sami ne vedo zakaj. Le glej, da jim ne boš tuja zato, ker bodo tvoji lasje urejeni in ker obleka ne bo imela vseh mogočih madežev in gub! Domača obleka preproste žene in pridne gospodinje naj bo čedna, enostavna in lična. Le tako se je ne boš prehitro naveličala, jo boš lahko neštetokrat brez škode oprala in zlikala.

Obleka na naši sliki je menda dovolj skromna in preprosta, da jo boš znala sama urezati in sešiti. Posebno se je bodo razveselile mlade matere, saj jo bodo lahko nosile vseh devet mesecev in še za časa dojenja.

Za domačo obleko izbiri křefon, klot ali kakšno umetno svilo; ne pozabi, da boš morda morala v njej tebe čez cesto k mesarju ali peku, zato jo sešij prav tako skrbno kakor druge obleke. Vsa umetnost krojenja te obleke je

spadaš tja, ženske, ki se venomer lepoticarji, preoblaci in češe, se kaj hitro naveliča vsak pameten mož. Bodi pridna in delavna, glej, da bo tvoje stanovanje čisto in domače, in ne pozabi, da se vsak možki bolj zanima za kuhinjo kakor za modo. Tvoja naravna ljubeznivost, tvoja lepota in dobrotu naj pa za temne še tako dragocene domače obleke! (n.)

ŽENSKI RAZGOVORI

P. S., Ljubljana: »Sem pleskar brez posla. Ker me je sram beraciiti, hodim po hišah in prosim za vsakršno delo. Če do dela pridem, sem vesel, pa seveda ne postavljam pogojev ali pa da bi si upal določiti višino plačila. Zadnjič sem pa »gor plačala. Prišel sem k neki gospe v III. nadstropje. Bila je oblečena na moč lepo in elegantno. Rekla je, naj grem na kolodvor iskat zaboječ. Pa ni bil zaboječ, zaboje je bil, pa še težak tako, da sem se vso pot — precej daleč od kolodvora je stanovala — hudo potil, čeprav je bilo mraz zunaj. Prilezem gor in zaboje odprem, potem pa pravi gospa: Hvala lepa — in mi da 2 dinarja. Ali ni boljše beraciiti?«

Verjamem, da vas je zadeva »s fino« gospo zagrenila. Toda volje do dela

naj v vas takle dogodek nikar ne ubije. Morate pač računati s tem, da so na svetu ljudje, ki skušajo izrabiti vsakršno priliko, da oskubajo svojega bližnjega, čeprav bi bil še tak revež. Drugič pa povejte vedno že prej in sami, kaj boste za delo zahtevali. Pameten človek, ki bo delavca potreboval, takega načina ne bo mogel šteti v zlo, nasprotno, še ljubše mu bo, če mu poveste, koliko bo moral plačati. Zadnjega stavka pa ne morem potrditi, posebno za vas ne, ko se vam kar vidi, da ste podjetni in spretni, tako v besedi, kakor tudi v rokah. Kar nadaljujte, pridnemu človeku se zmeraj kako na boljše obrne.

M. K. y K. — Vljudno vas prosim za sporočilo kdaj ima Mestna zastavljavnica v Ljubljani javno dražbo?

Na vaše vprašanje vam sporočam, da ima Mestna zastavljavnica v Ljubljani vsak mesec 6. in 12. javno dražbo. Sestega draži zlatnine, 12. pa vse drugo, kakor blago za obleke, gotove oble-

ke, kolesa, pisarniške stroje, fotoaparate itd. Draženje se začne vedno ob 15. uri v Mestni zastavljavnici na Poljanski cesti.

Marija K., Mrb.: Hčerka se možu. S snubcem pa nisem nič kaj zadovoljna. Pripadam srednjemu stanu in sem hčerko tako tudi vzgojila, zato ne bi rada, da se poroči s preprostim, bolj malo izobraženim človekom.

Nikar prevé ne skrbite, hčerka se možu, zato naj tudi sama odloča, koga bo vzela. Če drugih ugovorov nimate kakor samo stan, je vaša nevolja brez potrebe. Razlike med stanovni so danes ta dan že tako zabrisane, da jih ni vredno jemati v oziir. Izobrazba seve je važnejša stvar; vendar mislim, da bo héti, ée je, kakor pravite izobrazena, že vedela koga in kaj si izbere, da v tem pogledu ne bo razočarana. Damijana.

Poravnajte naročnino!

TUDI ZA POMLAD KUPITE

pri **PAULIN-u**
V LJUBLJANI, KONGRESNI TRG 5

Ker boste v dobro krojenih modelih plaščev, kostumov in paletojev imeli občutek sigurnosti in elegance

Anekdote

»Veliki mož«

Pri neki pojedini pruskega kralja Friderika Viljema I. je nekdaj trdil, da je slavni profesor teologije Sigismund Baumgarten eden največjih mož tedenja dobe. Kralj, ki mu učenjakovi ni bilo mnogo mar, pač se je p'navduševal za »dolgine«, je razumel trditve o velikem možu dobesedno. Pri prčki je ukazal, naj se profesor pripelje v Potsdam, na tihem se je pa že veselil, kako bo velikana ustvil v svojo osebno stražo dolginov.

Baumgarten je prišel, in ko se je prijavil, so mu sporočili, da ga bo kralj sprejel na vrtu. Tam je torej skromni učenjak, majhen po postavi, suh in slaboten, potrpežljivo pričakoval kralja. Komaj ga je vladar uzrl, je že razsrjeno vzkljnil:

»Mislim sem, da je on velik mož! Takinega, kakršnega je on, ne morem rabiti. Naj se pobere, od koder je prišel!«

In ubogi profesor je ves osupel odšel...

Pilsudski in lev

Pred več leti so si v varšavskih opozicijskih političnih krogih pripovedovali tole značilno anekdoto:

Maršal Pilsudski si je nekega dne ogledal s svojim pobočnikom varšavski zoološki vrt. Zamisljeno je stopal z nezogibno dolgo cigareto v ustih mimo živalskih kletk, dokler se ni nadejano ustavil pred zverinjakom. Kar na lepem je vprašal svojega pobočnika:

»Ali ste pogumni?«
Presenečeni pobočnik, že v marsikaterem boju preizkušen bojovnik, je kajpak brez obotavljanja odgovoril:

»Da!«
»Tedad mu je maršal dejal:«
»Nu, pa stopite k temule levu v kletko!«

Pobočnik se ni upal ugovarjati; nečim obotavlja se sicer je stopil v levjo kletko. Čez slabo minuto se je že vrnil. Zgodilo se ni nič hudega, le pobočnik je ves osivel.

Maršal je prestrašenega častnika samo bežno ošinil s pogledom. Potlej je pa sam stopil z dolgimi koraki v levjo kletko — in osupli pobočnik je moral na svoje začudenje gledati, kako je ostal maršal celih pet minut poleg afriške zveri. Tudi tokrat se ni nič zgodilo. Nemo kakor je vstopil, je Pilsudski spet odšel iz levje kletke. Toda to pot je bil — lev osivel!...

Humor

Doživljaj

»Pri Figovcu me je ondan natakari pomotoma vrgel skozi vrata. Koj sem se vrnil in pošteno zarobantil!«
»No, in kaj je bilo potlej?«
»Potlej me je pa v drugo vrgel na cesto.«

Počutje...

Zdravnik: Kako pa spite?
Bolnik: Zmerom na levi strani!

»In ko se vzravnavam v postelji, jo je vlomilec ucvril, kar so ga noge nesle...«
Stražnik: »Razumem, razumem!«

Zmagovalec

»Tri sto kosmatih... to je pa korajža!« pohvali čedno deklo gasilca, ki jo je rešil iz goreče hiše. »Kar tako meni nič tebi nič vdrete med plamen in me rešite!«

»Menda!« se odreže junak. »Tri druge, ki so me hoteli prehiteti, sem moral pošteno premikastiti, preden so odnehali!«

Majhen nesporazum

Podeželjan se vrne iz glavnega mesta ves navdušen domov.
»Preimunitno je bilo, vam rečem! Nazadnje smo bili v nekem zabavišču. Plesali so in svirali, da je bilo joj. Potlej je pa neki gospod od godbe hodil s krožnikom okoli — in ga je tudi meni pomolil pod nos. Videl sem denar na njem, pa sem si še jaz vzel dva kovača.«

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni

Po francoščini priredil Ž. O.

28. nadaljevanje

Njegovo govorjenje se ji je zdelo nekam nejasno, a podzavestno jo je obhajal čuden strah pred njegovimi pojasnili. Tako slabotno se je čutila, tako zbita, da niti zbranih misli ni bila zmožna.

Kako bi tudi bila! Odkod je neki vse to razkošje okoli nje, ta rafinirana elegantnost v tej drugače tolikanj tihi in diskretni sobi, gledajoči na majcen, a zato tem krajnejši, kar pravljicien vrt? Mlada žena je nemo strmela okoli sebe, strmela je v steno, strmela skozi okno v prelestno zelenje.

»Ta tišina... ta blaženi mir...« je zamrmrala. »O, kako lepo se mora delati v takem okolju... in odpočiti se...«

Obmolnila je. In potem je plašno vprašala:

»Ali vam je... vaša prijateljica... vse to uredila?«

»Da,« je pritrdil in se zasmejal. »Zato, da me vsaj malo zadržijo pri tebi... Ko sem pa tak potepuh!« Sicer pa: ali si morete misliti drugačno kakor žensko roko, da vam ustvari takšno skladje? Skladje, kjer se moški tako domače počuti!...

Marcela ni odgovorila; v njeni duši je bil obup.

Spomnila se je zdajci, kaj je bila ona, Marcela, dala svojemu možu z vsem svojim premoženjem: vsakdanji, plehki luksuz dragih hotelov in restavracij... bučne a dolgočasne nočne zabave... pustice čajanke, vsak dan enake...

Spomnila se je, kako neprikrto je Mercier preziral vsa ta gospodska shajališča, kjer se je ona tako dobro počutila; spomnila se je, kako malo mu je bilo mar elegantnega občinstva in kako slabe volje je bil vselej, kadar je moral z njo na vsakdanji sprehod po nabrežju.

Spomnila se je, kako rad je šel v hrabe in kako dobro se je počutil v samoti; kako rad se je ustavljal ob preprostem pouličnem dečaku ali pokramljal z nepokvarjeno kmetško perico...

In glej: vse to, kar se ji je takrat zdelo nerazumljivo in malone nesaravno, vse to se ji je tisti mah razodelo v vsej svoji jasni preprostosti:

Ne, njen mož ni samo hlinil takega okusa, ni se ji hotel delati zanimivega s takšnim vedenjem, kakor je morda kdaj mislila; ne, narobe: moral je zbežati iz plehkega okolja, ki ga je hotela ukleniti vanj, moral je pobegniti v nepokvarjeno naravo!

Takrat jo je zdajci obšlo ponižujoče spoznanje, kako bedno, kako ničevno vlogo je igralo nasproti njemu to njeno tolikanj povzdignovano bogastvo.

Kaj neki je mogla dati svojemu možu z vsemi svojimi milijoni — kaj mu je le mogla dati takega, da bi se lahko primerjalo s tem pokojnim, prelepim okoljem, ki mu ga je ustvarila ona druga — ona, ki je znala združiti bogastvo z ljubeznijo... in s kolikšno ljubeznijo!

Noelov glas jo je takrat potegnTimeril iz brezdnata, kjer so se izgubljale njene misli.

»Preden vam dam potrebna pojasnila, Marcela, vam moram vr-

niti neke papirje. Kakor vidite, vlada pri meni dokajšen red, ko sem tako dobro shranil stvari, ki mi niso bile potrebne.«

Dal ji je nezalepljen ovitek. Mlada žena ga je mehansko vzela v roko.

»Kaj naj to bo?« se je vznemirila.
»Pomignil ji je z glavo, da naj pogleda.«

Marcela je segla v ovitek in potegnTimerila iz njega šop čekov.

»Kaj naj...«
Ni dogovorila.

Spoznala je nakazila, ki jih je bila sama podpisala. Bili so oni trije čeki po dvanajst tisoč frankov, ki mu jih je bila dala v začetku vsakega meseca na podlagi pogodbe, sklenjene pred poroko, in še trije drugi, s katerimi je hotela poplačati njegove izredne izdatke zanjo v hotelu in na izletih.

Nemo je držala ovitek v eni roki in čeki v drugi in strmela v svojega moža.

»Zakaj jih niste vnovčili?« je naposled hripavo vprašala.

»Iz dveh vzrokov, obeh dovolj tehtnih: prvič zato, ker denarja nisem potreboval.«

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zapetnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

»Ah!«

»Da, in drugič zato, ker čeki niso bili name izstavljeni.«

»Kaj? Niso bili na vas izstavljeni?«

»Ne, Marcela. Nisem namreč tisti, za katerega me imate; že od prvega dne vas varam.«

»Moj Bog!« je zajekljala mlada žena, ne vedoč, ali bdi ali sanja. Toda z njenih drgečočih ustnic ni bilo očitka, v njenih vročinih in tesnobnih očeh ni zagorel srd. Le vsa kri ji je izginila z obraza in na licih sta ji zablesteli dve debeli solzi.

O, koliko mesecev je že slutila neko skrivnost okoli Noela!... Napočil je torej trenutek, ko bo vse izvedela...
Kaj bo izvedela?

Kakšna katastrofa ji je še namenjena? Kam se bo izgubila njena sreča — sreča, ki je še pred nekaj minutami mislila, da jo je vendar že našla?

Le zakaj ji hoče Noel vse povedati? Zdaj, komaj uro potem, ko je odklonila ločitev, ki bi za zmerom razdvojila njune življenjske poti?

Svet se je jel podirati okoli nje... Čutila je, kako se ji bliža katastrofa.

Njene lepe sanje o možu, ki si ga je sama izbrala, se bodo razblinile... morda se bodo izpremenile celo v sramoto... ali pa še kaj hujšega, česar si niti predstavljati ne more...

O, ko ne bi videla toliko samo-

zavesti v Noelu, toliko zaupanja v samega sebe!... Zaupanja, ki ga daje bogastvo okoli njega... moči, ki jo daje zavest o naklonjenosti usode... ali pa tista mehkejša in toplejša zavest, da te ljubi ženska, ki bi zate vse storila, vse žrtvovala...
Marcelo je obšel grenak občutek, da jo bo vse tisto, kar bo izvedela, še bolj potrljo, še bolj ponižalo.

»Oh, ko bi mogla umreti!« je zajekljala slabotno.
Smrt se ji je zdela tisti trenutek edina rešiteljica.

Toda Mercierju njene besede niso ušle. In njega, ki se je vidno naslajal, ker je tako preslepil svojo ženo, je njena nema bolest zbadla v srce.
Prvi mah ni našel pravih besed. Toda privrele so mu iz globine srca:

»Marcela! Moja mala Marcela! Prosim, ne zamerite mi! Nisem vas hotel tako hudo zadeži!...«
Nežno jo je prijel za roke.
»Dete moje! Kaj neki ste si mislili? Poslušajte me, vse vam bom pojasnil...«

Nasmehnil se je; v zlic vsemu se je naslajal nad njenim nemirom. Bil je ves srečen nad tem, kar ji bo odkril.
PotegnTimeril je k sebi veliko usnjeno blazino na preprogi in sedel k njenim nogam.

»Ne, nisem odvetnik Noel Mercier, kakor se bere na vaših nakazilih. Njegov bratranec sem, ki se enako piše in mu je prav tako ime kakor njemu.«
»Njegov bratranec?« je ponovila Marcela, ne da bi bila le besedico razumela.

»Da, Noel Mercier, to sem jaz. In moj bratranec odvetnik je takisto Noel Mercier... Stvar je bila tale: najini materi sta si bili sva-

kinji in sta se po golem naključju enako imenovali... in seveda, ko sta se poročili, sta se tudi enako pisali! Bil sta zelo navezani druga na drugo in sta kot mladi zakonski ženi radi zbijali nedolžne šale na rovaš svojih imen. Pri tem sta nekoč sklenili, da bosta tudi svojima prvorojencema dali za šalo isto ime... Priznati vam moram, da sva to okoliščino že nekajkrat izrabila... in tudi zlorabila... na manj nedolžne načine.«

»To se pravi... da je najina poroka... takisto samo...«

»Dajte, dete moje, da dogovorim in da vam vse pojasnim. Sodili me boste rajši pozneje... Čeprav nisem po poklicu odvetnik, mi dovolite, da bom vsaj sebe zagovarjal in izgovoril...«

»To se pravi?«

Mladi ženi se je zdajci zablistalo. Skoraj ne vedoč kaj govori, mu je nekam trdo skočila v besedo:

»To se pravi, če ste Noel Mercier... in ne odvetnik... da ste potem... oni drugi? Da ste...«
»Pisatelj in poet...« je dogovoril in se nasmehnil. »Da, Marcela... vaš poet!«

Toda mlada žena se je trdo vzravnavala:
»Ne razumem... Zakaj ta neresnica?«

»Ker nisem, moja mala Marcela, kakor sami veste, samo pesnik, ki zvezde opeva, temveč sem tudi in

predvsem romanopisec, to je človek, ki proučuje človeško srce... lovec na nevsakdanje prigode, če vam je ljubši ta izraz... To je moje opravilo... Ali me razumete?«

Mlada žena ni odgovorila. Podzavestno se je opajala ob misli, da je njen Noel tako slaven mož, toda hkrati jo je obšla tudi zadrega.

A že je Noel povzel:

»Ne, najina poroka ni bila neslana šala; priznam pa, da je psihološki romanopisec v meni... vsaj v začetku hotel... izvršiti eksperiment...«

»In jaz naj bi vam bila kuncec za poskušnjo?«

»Da,« je mirno odgovoril mladi mož. »Ali boljše: takšna poskusna kunca sva bila oba, kajti zdi se mi, da nisem ostal zgolj opazovalec, temveč je tudi mene potegnTimerilo v to prigodo... To sem izprevidel že prvi večer, takrat, ko sem vas srečal na plesu, saj se spomnite... Tisti večer sem začutil, da se utegnTimerim osmiliti... in zablistalo se mi je spoznanje, da se moram obdati z oklepom ironije... Takrat dvojega nisem vedel: prvo — oprostite, Marcela, danes vam to lahko priznam — prvo, da mi boste s svojim vedenjem moja najboljša obramba pred menoj samim...«

»O!« je osuplo vzkljnila.

»Da, dete moje!... Razočarali ste me, odkrito vam priznam... Oglas Selekcijske agencije me je zgrabil... in ne malo! Navdušil me je da nikoli tega... posebno ko sem izvedel, da gre za mlado in zalo, pa zraven bogato deklo, to se pravi tako, da lahko, prelahko nemara, drugod najde moža svojih sanj... in boljšega celo...«

»Da... prelahko,« je zamišljeno pritrdila Marcela.

»Skratka, stvar me je zamikala s svojo originalnostjo, s svojo drznostjo — dokaz, da tista, ki je sprožila to zadevo, ne more biti docela vsakdanja ženska.«

»Dalje?«

»Dalje... ali vam smem priznati? Razočaral sem se... o, ne, niste me vi razočarali, ne vaša lepota, tudi vaša ocharljivost ne — žal je bilo rajši narobe!... Toda vse te vaše odlike je pokrival nekak umeten oklep samih predsojnov, domišljavosti mlade bogatkinje, muhavosti razvajene edinke...«

»O!« je skušala oporekati.

»Pač... pustite me, da dogovorim, prosim vas. To me je nemalo srdilo; slutil sem pravo Marcelo pod tem oklepom... in zameril sem, navidezni Marceli, da mi skriva ono drugo... In čim dalje je trajalo najino sožitje, tem bolj sem ji to zameril... Nevsakdanja ženska, ki sem menil, da sem jo srečal na onem plesnem večeru, se mi je razodela abotno ljubosumnico, majhno in vsakdanjo kakor najzadnja malomeščanka... In prigoda, ki se mi je prvi čas zdela tako neznanško lepa, se je prav kmalu spremenila v malo okusno, skoraj prostaško vsakdanjost...«

Marcela ni odgovorila. Njegove besede so ji zaprle besedo.
Vse, kar je rekla, je bilo do pličice resnično, le predobro je to vedela; toda sleherna njegova beseda je bila hkrati tudi pekoča rana v njenem samoljubju.

Mercier ni bil pustolovec, ki se ga je podzavestno bala. Narobe, bil je slaven pisatelj... ugledna osebnost, spoštovan mož, ki sme biti žena ponosna nanj in se lahko z njim postavlja; a ona, Marcela, je skušala tega človeka ponižati in osramotiti... kupiti ga z denarjem!... Res je, nič drugega ni na njej in v njej kakor puhla, ničvredna bogatija...

Čudno: namesto da bi se bila Marcela tisto minuto veselila ne-

SMRT PLES'AVOSTI! „MORANA“ PRAVO ČUDO!

„MORANA“ JE USAVRŠENA, ODPRAVI, PRILJAJ, EKCEME, JAČI IN HRANI LASIŠČE. TAKOJ USTAVI IZPADANJE LAS. LASJE PORASTEJO TUDI NA PLES'ASTOM MESTU.

CENA STAKLENICE PO POVZETJU DIN 40.- POŠTNA DIN 7.-

MODERNA KOZMETIKA - SPLIT -

MORANA DIPLOMIŠANA V LONDONU S OF GRAND PRIX IN ZLATO KOLAJNO

Cene našim malim
oglasom so zmerne in
času primerne!

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s
KURIVOM
pri tvrdki

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jernejeva cesta 25
TELEFON 2708

Prvi poskus
stalni odjem!

ARTIST BUX

VELIK ROMAN
IZ CIRKUŠKE
GA ŽIVLJENJA

Napisał Hans Passendorf

Za pravilne odgovore na vprašanja, nanašajoča se na razplet tega romana, razpisuje uredništvo „Družinskega tednika“ 12 denarnih nagrad v skupnem znesku 2500 din

SOKOLSKI DOM ŠIŠKA
telefon 33-87
predvaja v soboto 10. t. m. ob 19. uri in v nedeljo 11. t. m. ob 15., 17., 19. in 21. uri
»FRANKENSTEINOVA NEVESTA«
V gl. vlogi: Boris Karloff

KINO MOSTE
predvaja od petka 9. t. m. do ponedeljka 12. t. m.
»PESEM CAUCA«
Krasne pesmi pojeta John Boles in Gladys Swarthout
in film smeha in veselja
»ZALJUBLJENI HUMORISTI«
Cene Din 2.50, 4.50 in 6.50
Predstave ob delavnikih ob 20. uri, ob nedeljah ob 15., 18. in 21. uri

ZVOČNI RADIO JESENICE
9. aprila ob 20. uri, 10. aprila ob 20. uri in 11. aprila ob 15. in 20. uri
»SENE VLADAJO«
V gl. vlogi: Helli Finkenzeller in Oskar Sina
Dodatek: Barvana šala »Mamina pomoč« in domači kulturni film »Zelzarni v Zenca«

KINO TALJA KRANJ
predvaja v soboto 10. aprila ob 20.30 uri in v nedeljo 11. aprila ob 16., 18. in 20.30 uri
»PRI BELEM KONJICU«
V gl. vlogi: Christl, Mardany, Herman Thimig, Ani Makart, Theo Längen in Fritz Oldemar

KINO ŠOSTANJ
predvaja v soboto 10. t. m. ob 20. uri in v nedeljo 11. t. m. ob 15., 18. in 20. uri
Traudi Stark
privrkat v filmu
»NJEVOGA NEKURICA JE PETER«
K. Ludwig Diehl, Olga Čehova in Paul Hörbiger
Dodatek: boy Foxov tednik

znane sreče, ki jo je vendar že pričakala, jo je pekel njen ranjeni ponos, pekel kakor še nikoli.

Kakor da bi se ji hotele vse njene napake maščevati: brez vrednosti je njeno bogastvo, ko je pa Noel razočaran nad njo... In kakor da ne bi bilo tega dovolj, je morala doživeti ponižanje pred svojim možem! Pred njim, ki je mislila, da ga bo kupila za moža, pa je boljši od nje, slavnejši... in celo plemenitejši.

Med njo in njenim možem je bil zdajcvstal nepremostljiv zid.

Mercier jo je opazoval. Čudil se je njenemu resnemu obrazu, ko je vendar pričakoval, da bo od veselja kar poskočila. Videč, da vztraja v svojem molku, ji je stisnil roke, da bi jo zdramil iz njene mračne zamišljenosti.

»O čem razmišljate, moja mala Marcela?«

»O najini poroki,« je rekla resno. »Mislim na to, da ste se razočarali... hudo razočarali! Da niste imeli česa početi z mojim bogastvom in da vam nisem ničesar dala v zameno za vaše ime...«

Vzdih se ji je utrgal iz prsi.

»Mislim tudi na to, da sva se oba zmotila v obeh. Vi ste prikrašani, ker nisem ustregla vašemu pričakovanju... A jaz? Jaz moram reči, da ne vem, ali sem dobila moža, kakršnega sem si želela... Razumite me: prelep je mož, ki mi ga danes ponujate... Tuje mi je... In čim večji je, tem manjšo se čutim zraven njega...«

Segla je na pravo, po šop čekov, ki jih je bila prej odložila. Nekaj trenutkov je otožno strmela vanje, potem jih je pa mehansko vrgla v ogenj.

»Komedijska je končana,« je zamrmrala in se ugriznila v ustnice, da je ne bi premagale solze.

Mercier jo je začudeno opazoval. Neznana tesnoba ga je obšla.

Marcela je vstala.

»Zahvaliti se vam moram, gospod Mercier!« je rekla resno, čeprav ji je glas drhtel. »Zelo dobri in zelo plemeniti ste bili, ko ste pristali, da ostanete moj mož. Toda takrat še nisem vedela, kdo ste... da ste slaven pisatelj, ki vas časti in se mu klanja vsa prestolnica. A jaz? Jaz sem zgolj neznanost dekle brez imena — ženska, ki si ne zna pridobiti pozornosti moža, kakor ste vi. Razočarala sem vas večeraj, razočarala vas bom jutri.«

»Nikar, Marcela, ne govorite takšnega nesmisla!«

»Ni nesmisel; saj ste malo prej sami dejali, da takšen zakon ne more dolgo trajati... Takrat ste prav povedali!«

6. nadaljevanje
Obraz doktorja Buchsbauma je postal za odtonek bledejši.
»Potlej vam želim srečno pot — vam pa, draga gospodična, skorajšnje popolno ozdravljenje. Vaše znanje mi je bilo v veliko veselje. — Tom, spremi gospodo do izhoda!«

In še preden sta mogla major in njegova hči do besede, se je Bux nemo priklonil in odšel.

VIII

Tri dni preden je cirkus Kreno pospravil šotore v Milanu, je dobil Jack Benson svoj zaboje iz Bazla. Iskano številko »New-Orleans-Timesa« s poročilom o razpravi je hvala Bogu našel v zaboji, in z vneto gorečnostjo se je Benson zapopel v branje.

Obtoženec je bil v članku sicer zmerom imenovan za meščanskim priimkom, ki ga Jack Benson dotle še ni poznal, toda zasliševanje samo je bilo tolikanj določno, da ni bilo prav nikakega dvoma: za Buxa gre!

Predsednik: Ali priznate, obtoženec, da ste bili sprti z umorjenim artistom Vegom?

Obtoženec: Vem le to, da me je Vega sovražil.

Predsednik: In zakaj vas je sovražil?

Obtoženec: Vega si je kot akrobat služil kruh v istem podjetju; imel je ljubico, neko mehkišo Indijanko. Dekle je poslalo meni nekaj zaljubljenih pisem, ki pa nanje nisem odgovoril.

Predsednik: Dekle bomo potlej zaslišali. Trdite torej, da z njo niste imeli nobenih stikov?

Obtoženec: Do današnjega dne še besede nisem spregovoril s tem dekletom.

Predsednik: Kako vas je mogel potlej Vega zasovražiti?

Obtoženec: Nekega večera je pred začetkom predstave zasačil dekle, ko je meni že spet pisala pismo. Tresoč se od togote je pritekel k meni in me pozval na odgovor. Našel me je v hlevu pri živilih. Skušal sem ga pomiriti, zatrdnje mu, da nimam in da sploh nočem imeti opravka z njegovo prijateljico.

Predsednik: Zakaj pa niste Vegu povedali, da ste dobili že več pisem?

Obtoženec: Taka netaktna misel mi še na um ni prišla.

Predsednik: Kaj se je potlej zgodilo, ko ste Vegi zagotoviili, da ni nič na stvari?

Obtoženec: Ni se hotel pomiriti. In ko sem mu naposled obrnil hrbet, me je od zadaj napadel. Potlej sem ga pa zboksal, da se je sesedel. Čez dva dni je izšel v časnikih hujšskajoč članek o meni, ki ga je napisal Vega. Članek je trdil, da pretrepam svoje živali, in je tudi sicer z narodnostne plati hujškal zoper mene. Nameni članka je bil očiten. Pisec je hotel onemogočiti moje nadaljnje nastopanje v New-Orleansu. — Napisal sem javen odgovor v časnikih in tožil Vega zaradi obrekovanja. Vega je hotel potlej — bilo je dan pred njegovo smrtjo — podkupiti mojega živalskega strežaja Toma Brassa naj pričrta zoper mene, kar se tiče pretrepanja živali. Tom se je kajpak uprl.

Predsednik: Po teh dogodkih ste baje gozili Vegi, da mu boste vse kosti prerahljali. Ali priznate to?

Obtoženec: Da! Še kaj več bi mu bil prerahljal, ne samo kosti, če bi mu ne bil nekdo že prej lobanje zdrobil.

Predsednik: Povejte mi, kaj veste o noči umora!

Obtoženec: Predzadnja točka sporeda je bila moja. Ko sem si izmil šminko, je občinstvo že odšlo in tudi artisti so jo zvečine že ubrali domov. Odhajajoč iz svoje garderobe, sem hotel pogledati še po živilih v hlevu.

Predsednik: Ali je bil kdo v hlevu, ko ste vstopili?

Obtoženec: V hlevu je bil prav gotovo strežaj Dakje, saj je imel službo. Tom Brass, drugi strežaj, je bil tisti večer prost. Toda do hleva sploh prišel nisem, zakaj na dvorišču sem našel Vegovo truplo. To se prvi v pottemi sprva sploh razločim nisem, ali leži na tleh mrtvec ali ranjenec. Sele ko sem se sklonil, sem spoznal Vego.

Predsednik: In kaj ste potlej storili?

Obtoženec: Ker sem zdravnik, sem ga bežno preiskal, da bi ugotovil, ali mu lahko še kaj pomagam. Bil je

pa že mrtev. Na desnem sencu je imel globoko luknjo.
Predsednik: Ali je bilo truplo še toplo?

Obtoženec: Da. Smrt je morala nastopiti šele pred nekaj minutami.

Predsednik: Na vaši obleki so našli sledove krvi, obtoženec. Kako mi boste to pojasnili?

Obtoženec: Medtem ko sem mrliča pregledoval, sem si bržčas okrvavil rokav.

Predsednik: Praviijo, da ste imeli palico z železnim ročajem, ki je bil prevlečen z usnjem.

Obtoženec: Da. Dediščina mojega starega očeta.

Predsednik: To palico je našel artist White pri mrliču. White je tudi videl, kako ste nekam zbežali.

Obtoženec: To je popolnoma jasno. Palico sem imel s seboj, ko sem prišel do mrliča. Položil sem jo poleg Vege, ko sem ga pregledal. Potlej sem stekel — v pisarno namreč, da bi obvestil ravnateljsvo. Palico sem bil pač v razburjenosti pozabil pri mrliču. Zaradi tega ni nič čudnega.

Danes prvo vprašanje!

V začetku našega novega romana »Artist Bux«, ki je med našimi cenjenimi čitatelji zbudil splošno zanimanje, smo postavili 3 vprašanja. Med tiste čitatelje, ki bodo najbolj točno odgovorili na prvi dve vprašanji, ki se nanašata na vsebino romana, in na tretje vprašanje, ki se bo nanašalo na število pravih odgovorov, razdelimo naše velike denarne nagrade. Prvo vprašanje postavljamo že danes. To vprašanje se glasi:

„Kdo je morilec artista Vege?“

Na to prvo vprašanje ni treba danes odgovoriti, ker boste morali na vsa tri vprašanja odgovoriti na kuponih, ki jih bomo pozneje objavili. To prvo vprašanje vam danes postavljamo samo zato, da se boste znali ravnati, da boste tista nadaljevanja, ki smo jih že priobčili, še enkrat dobro in pazljivo prebrali in da boste tudi v bodoče budno pazili na vse oči, ki bi bile utegnile izvršiti ta zločin. Pravico do nagradnega tekmovanja imate ne samo naši naročniki, ampak tudi vsi drugi naši čitatelji, ne glede na to, ali ste na »Družinski tednik« naročeni ali ga pa kupujete, ali si ga celo izposojate. Važno je le to, da pravično odgovorite na vsa vprašanja, za to je pa potrebno, da imate vedno pri roki »Družinski tednik« od tiste številke dalje, kjer je začel izhajati roman »Artist Bux«.

Razpisali smo

12 denarnih nagrad v znesku 2500 din

in še pet nagrad v obliki vseljetne in polletne naročnine na »Družinski tednik«.

Opozarjamo vas torej, da roman tudi nadalje skrbno zasledujete in da si (če niste naročeni), vsak teden sproti kupite »Družinski tednik«, ali pa da si ga daste rezervirati pri svojem prodajalcu, ker ne mislimo tiskati več izvodov, kakor jih imamo naročenih.

Uredništvo.

če je White, ki je igral s svojo skupino poslednjo točko sporeda, ravno še videl, ko sem stekel proti pisarni. Razumljivo je, da je našel tudi moje palico.

Predsednik: In kaj se je potlej zgodilo?

Obtoženec: Pisarna je bila že zaklenjena. Potlej sem iskalo še gledališkega tajnika, ker ga pa nisem našel, sem odšel spet nazaj na dvorišče. Tam sem našel že vso Whitejevo skupino, nekega garderoberja, vratarja in nekaj delavcev pri mrliču.

Predsednik: In kje je bila vaša palica?

Obtoženec: Brez sledu je bila izgubila. In do danes je še zmerom nisem našel.

Predsednik: To se nekam neverjetno sliši. Sodišče je mnenja, da ste palico, ki je bila na ročaju bržčas krvava, odstranili.

Obtoženec: Potlej sodišče napak misli. Kdaj bi le utegnil palico odstraniti?

Predsednik: V tistih kratkih trenutkih, ko je White stekel v garderobo, da pokliče svoje ljudi, ste se vi vrnili k mrliču po pozabljeno morilno orodje.

Obtoženec: Med tem sem vendar iskalo ravnatelja in tajnika!
Predsednik: Tako trdite vi. Žive duše pa nismo mogli stakniti, ki bi vas bila pri tem iskanju videla.

Obtoženec: To vendar ni moja krivda.

Predsednik: Kako hočete potlej utemeljiti to do skrajnosti sumljivo izginotje palice?

Obtoženec: Tega si sam ne znam pojasniti.

Kar je bilo potlej še drugih poročil, so bila zvečine nezanimiva zasliševanja prič. Razprava je trajala samo en dan in se je končala z razsodbo, da kriminalno sodišče v New-Orleansu Wilibalda Buchsbauma zaradi pomanjkanja dokazov oprošča krivde pri umoru artista Vege.

IX

Že tri dni je bil cirkus Kreno v Firenci. Sredi aprila je bilo in solnce se sijalo s sinjega neba. Prostor, ki ga je cirkus dobil v tem mestu, je bil ves obkrožen z lepim drevjem in je bil tako obsežen, da se bodo lahko spet po dolgem času malo razmahnili pri postavljanju, in se jim ne bo treba stiskati kakor v marsikaterem mestu, ko morajo vozove in šotore postaviti tesno drugega ob drugega. Skratka, artistom so se smehljali lepi dnevi...

Bux je bil posebno zadovoljen, saj mu je nadzornik Friedenthal, ki določa razvrstitev, rezerviral za živalskim šotorom lep prostorček, kjer se bodo njegove živali ob jutrih lahko počisto iznorele, preden si bodo prihajali ljudje ogledovat menažerijo. Bux je obdal ta prostor z leseno ograjo, ki jo vozi zmerom s seboj; tukajle bo vsaj spet vsako jutro od šestih do sedmih privoščil svojim ljubljencem »uro igre« — kakor pravi. Veliko leseno kroglo ima za Tedijsa, da se lahko medved spretelovadi; žoge za igro in za apertiranje; kup peska, ki lahko živali po njem pomli volji rijejo, brskajo in se prekopicavajo po njem. Živali, ki zmerom skupaj delajo, se imenitno pogajajo med seboj. Samo Brame in Judite ni poleg. Brama je že prestar in prečastitljiv, da bi se podil z nagajivci. Pri delu nikoli ne odreče, sicer si pa želi miru. Judita pa sploh ni za družbo. Toda Bux namerava tvegati tudi ta poskus, da bi še tigrovo privadil drugim živalim, seveda pod lastnim nadzorstvom. Tako reč bo treba hudo previdno obrniti. Za zdaj se Bux »igra« z Judito v osrednji klečki, kadar je že pripravljena za vaje.

Celo uro se je Bux že podil s svojimi živalimi naokrog. Potlej je prišel Tom in poklical povodnega konja za več ur v kopal. Anton je šel pri prič z njim, saj mu je bilo že počeno vroče. Vsa koža mu je bila pokrita s potnimi sragami, ki so — kakor pri vseh povodnih konjih — rdeče. Zdi se, kakor da bi Anton krvavi pot potil, in to se spričo njegovega zaskrbljenega boljšečega pogleda vidi še prav posebno komično.

Potlej je ostal Bux še eno uro pri živilih, vendar je sedel kakor vzgojiteljica v pletenem naslanjaku in bral. Včasih so ga — prav tako kakor vzgojiteljico — zmotili njegovi varovanci pri branju. Tedi ga je včasih za šalo s stolom vred prevrnil. Potlej je zarenčal volk Moric na Alija. Bux je poklicel Morica k sebi in mu bral kozje molitvice, ki so zbudile pri volku očitno kesanje in pobitost.

Naposled, ob osmih, so se vrnile živali v svoj hlev, Bux pa v svoj stanovanjski voz k zajtoku.

Ko je potlej stopil na svoj mostovž, je videl, kako vadi Cilka z nekim fantkom iz skupine Maročanov zračne skoke. Cilka je bila oblečena samo v kopalni trikó in obuta v telovadne copate.

Ko se je Bux napolil k njima, mu je že pritekla vsa žareča naproti: »Zdaj znam že »arabca«, Husein me je naučil!« In komaj je izrekla te besede, se je z velikim zaletom odgnala, prevrnila v zraku kozolec in obstala naposled nekam negotovo na nogah.

Mali Husein, plah deček, je pa brž pobral šila in kopita.

Bux je Cilki pritrđilno prikimal in ji dejal:

»Čedno, Cilka. Toda to divje skakanje utegne biti kvečemu za eksotična plemena značilno, za evropskega artista pa le ni primer-

no. Meni je miren in brezhiben salto mnogo ljubši.

»Ali naj vam ga pokažem?« je vzkliknila Cilka, in je ne čakaje odgovora prevrnila ritenski salto.

Bux ni bil nič kaj začuden. Da ume otrok artistov prevračati salte, ni pač nič nenavadnega. Buxu je šlo samo za kakovost salta — in tu ni bil prav nič zadovoljen:

»No, miren in brezhiben pa tvoj salto ni bil, Cilka. Skok in obrat sta prehlastna, drža premalo elegantna. Človeku se zdi, da skočiš zato, da bi se čimprej spet znašla na trdnih tleh. Zdeti se pa mora, da ti je ugodno samo dotlejš, dokler ne stojiš na nogah, temveč plavaš še v zraku. — Nu, poglej!«

Bux je prevrnil ritenski salto. Njegovo telo se je tako mirno obračalo, kakor da bi ga tako varno zrak nosil, kakor nosi voda telo. Potlej je razložil Cilki tehniko skoka, poudaril prednosti in ji naposled pomagal napraviti več skokov.

»Zdaj je že mnogo boljše, Cilka! Zdaj pa le ne prevečkrat zapored, sicer izgubiš obvladanje telesa,« je še dodal in pouka je bilo konec.

»Kakšen je pa to zvezek? Ali je tvoj?« Bux je pokazal na zemljo, kjer je ležal debel, v povosčeno platno vezan zvezek.

»Da, moj je.« Cilka je pobrala zvezek s tal.

»Solski zvezek?«

»Ne, moj dnevnik.«

»Tak tako! Torej skrajno tajna stvar?«

Cilka se je nekam v zadregi nasmehnila. »Za druge že! Za vas pa...« Sekundo se je obotavljala, potlej je pa pomolila zvezek Buxu in lahka rdečica ji je zaplala v obraz: »Náte!«

»Ali ti res ne bo neprijetno, če bom malce pokukal v tvoje skrivnosti?«

»Ne, prav nič.«

»Prav, potlej ga vzamem malo s seboj.« Bux je spravil zvezek v žep.

Ničesar na svetu nima Bux rajši kakor otroke in živali, in nič ga bolj ne zanima kakor njihovo duševno življenje. Zato se je precej lotil branja Cilkinega dnevnika in se je prav otroško zabaval z njenimi zapiski. Pokazali so mu, da je Cilka kljub svojim trinajstim letom in kljub temu, da je kot cirkuški otrok videla več sveta in spoznala več življenje kakor kakšen meščanski otrok, ostala v srcu vendar popoln otrok.

Toda s pravopisjem, vejicami in pikami je imela Cilka vojno. Nič čudnega: Cirkuški otroci morajo sicer v krajih, kjer cirkus gostuje, hoditi v šolo, vendar se kaj prida ne nauče, ako hodijo tri dni v Bantzuu v šolo, prihodnjih pet dni pa v Górlitzu, potlej par dni v Kamoru, pa morda spet štirinajst dni v nemško šolo v Pragi in ostanejo naposled, kadar so več mesecev v tujini, spet brez pouka.

Poslednji zapiski iz Cilkinega dnevnika so bili takšne:

Milan 14. aprila 1924 Donos ponóči potujemo proti Firenci dalje. Ker že štiri dni zmirom dež gre pa je po celem prostoru sama plundra, tobo še hudo ko bomo cirkus narazni jemali, vse plakte so čisti mokre in potem je vso platno tako strašno teško in tisti kateri ta velik šotor skupaj spravljajo imajo hudo delo. Za papačita je tudi hudo kermora pomagati živali na kolodvor voziti inse zmirom sempatja sprehajati od kolodvora po dežu. Mami in meni je že fajn ko lahko ostanemo v vozu ako so naši aparati že dol spravljeni. Jest bi tudi rada žvali na kolodvor vozila pami nadzornik Fridantal ne pusti kerje on kriju čese kaj pribeti, jest lahko zdaj gospodu Buxsu rečem stric Buks in ti mu tudi lahko rečem in to je zelo fajn kerga imam strašno rada.

Hranilne knjižice
vseh zavodov kupite ali prodaste najboljše potome pisarve
Posojila,
vezana na štredajo in večletno mesečno odplačevanje. Dobilje kredita smožne oerbe
RUOLF ŽONE, LJUBLJANA Gledališka Stov 12.9
Pismeni odgovori 3 din znanika Tel 38-10

Srečke držav. razredne loterije
II. razred 24. kola — Zrebanje 14. in 15. aprila!
ima z raznovrstnimi številkami na razno! olo
Jugoslavenska banka d. d., podr.,
Ljubljana, Tyrševa cesta 7—9

12.00: Koznaške pesmi (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Fantazije (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Pester spored (Radijski orkester) ■ 18.40: Slovenščina za Slovence (g. dr. Rudolf Kolarič) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zabavni kotiček ■ 20.00: Radijski orkester ■ 21.00: Plošče ■ 21.15: II. ura francoske klavirske glasbe ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Hajdrihove pesmi izvaja Akademski pevski kvintet ■ Konec ob 23. uri.

11.00: Solska ura: Od vlakna do obleke (g. M. Zor) ■ 12.00: Naši zvoki (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Pevske jazz skupine (plošče) ■ 18.00: Ženska ura: Novodobno gospodinstvo meščanske žene (gdé Lebarjeva) ■ 18.20: Maurice Ravel: Dafnis in Kloé, simfonična suita ■ 18.40: Francošćina (g. dr. Lehen) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Prens iz Maribora: Gregorčičev večer ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme ■ 18.00: Za delopust (igra Radijski orkester) ■ 18.40: Čehoslovaško solstvo (g. Rudolf Bratok) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanjih politikah (g. dr. Alojzij Kuhar) ■ 20.30: Pratika za mesec april ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Za vesel konec (igra Radijski orkester).

8.00: Vesel jutranji pozdrav (plošče) ■ 8.30: Telovadba ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Koncert na klarnetu (g. Urbanc Franc) ■ 9.45: Verški govor (g. dr. Ciril Potočnik) ■ 10.00: Prenos cerkvene glasbe iz mariborske stolnice ■ 11.10: Saint Saens: Zivalski karneval (plošče) ■ 11.30: Otroška ura: Trije godeji ■ 12.00: Plošče ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Koncert radijskega orkestra ■ 14.00: Oddaja prekinitena od 14.—15.30. ■ 15.30: Prenos iz Kranja: Koncert sokolskih pevskih zborov in orkestrrov ■ 17.00: Kmet. ura: Pridelovanje in pomen krmnih rastlin za živinorejo (g. ing. Jože Černe) ■ 17.30: Nekaj lahke glasbe (plošče) ■ 18.00: Tri hčere — veseloirga (člani rad. igr. družine) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: V čem je vrednost naše starejši umetniške proze (Dušan Nikolajević) Beograd ■ 19.50: Slovenska ura: Vasilij Mirk: a) Glasbeni utrinki (g. prof. Lipovšek), b) Kraševci (g. Janko Samec, pisatelj) ■ 20.30: Koncert ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Za dobro voljo in kratak čas (Jožek in Ježek) ■ Konec ob 23. uri.

12.00: Same veselo (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Zvoki iz Amerike (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura: Osebna higijena ■ 18.20: Lalo: Orkestralna suita na ploščah ■ 18.40: O gledališču (g. Ciril Debevec) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Delo Aero-kluba za razvoj našega civilnega letalstva ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Koncert kompozicij Danila Svara ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Vesele pesmi (Stritar in prof. M. Lipovšek) ■ Konec ob 23. uri.

11.00: Solska ura: Križem po Sloveniji (prof. R. Bačar) ■ 12.00: Slavne pevke (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Narodna glasba severnih Slovanov (Radijski ork.) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Glasba morja (igra Radijski orkester) ■ 18.40: Vpliv islama v evropski kulturi in njegov zakon (g. Franc Terseglav) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Zan d'Ark — prva pobornica nacionalizma v srednjem veku (Fr. Ter-

DRUŽINSKI TEDNIK

Šele čez 13 let homo zvedeli pravo resnico o mayerlinški tragediji...

Člani habsburške rodbine, kolikor jih živi na Dunaju, so pretekli petek zvečer dobili obvestilo od županstva v Brnu, da hrani to županstvo dragoceno železno blagajno s pismi in dnevniki romantične in skrivnostne cesarice Elizabete Avstrijske.

Zgodba te blagajne, ki je šele zdaj prišla na dan, je kaj nenavadna, vredna, da se pomudimo pri njej.

Na dnu skrivnega predala v njej je namreč hranila cesarica Elizabeta v skrivni mapi tajna pisma, ljube ji pa hkratu strašno priče njenega nemirnega čustvenega življenja.

Skrivna mapa

Cesarica je želela, naj bi to mapo odprli šele tedaj, ko bodo umrli vsi njeni neposredni potomci. Cesar Franc Jožef je spoštoval njeno poslednjo željo; po cesaricini smrti je izročil dragoceni zaklad dvornemu maršalu princu Liechtensteinu.

Ta je ljubosumno in skrbno čuval dragocene papirje, še posebno ko mu je cesar povedal, da je med njimi tudi poslovilno pismo, ki ga je pisal svoji materi prestolonaslednik Rudolf, tik preden se je v mayerlinškem dvorcu ustrelil s svojo ljubico, lepo Marijo Vetsero.

Pozneje je princ spravljal mapo v železno blagajno. Njen ključ je zagral v Donavo, blagajno je pa izročil v varstvo županstvu svojega rojstnega mesta Brna. Šele leta 1950, ko smela dunajska Akademija znanosti blagajno odpreti, a še to v navzočnosti posebne komisije, sestavljene iz sedmih zanesljivih ljudi.

Razen brnskih občinskih uradnikov ni doslej nihče poznal te nenavadne povesti...

Osamljena cesarica

Mala bavarska princesa, družinski benjaminček in ljubljeneček »Sisi«, je imela 16 let, ko je prvič srečala mladega cesarja Franca Jožefa. Njena mati jo je vprašala, ali ljubi svojega bodočega moža. Deklece ji je med solzami odgovorilo: »Kako ga ne bi ljubila, saj je dober... Hudo mi je le, da je cesar!«

Instinktivno je Elizabeta že tedaj slutila, da ji bo usoda naklonila z največjimi častmi tudi najhujša razočaranja. Že v Laxenburgu, kjer so jima tekli medeni tedni, Elizabeta skoraj nikoli ni videla svojega moža, Franc Jožef je moral vsak čas na Dunaj po državnih opravkih, vsak trenutek je moral biti na uslugo svoji materi, nadvojvodinji Zofiji, tisti, ki je prav za prav vladala namesto njega. Mlada cesarica, ki se niti zabavati ni smela po mili volji, se je že tedaj oklenila samote. Elizabeta ima cesarstvo — a kje je njena

seglav) Ljubljana ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: IV. skladateljska ura: Risto Savin ■ 20.45: R. Savin: Odlomki iz opere »Matija Gubec« (uprizoritev ljublj. opere, posnetek na ploščah) ■ 21.15: Mandolinistični trio (gg. M. Antunovič, J. Privšek, Sr. Haršlag) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Plesna glasba na dveh klavirjih ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 14. APRILA

12.00: Razni zbori (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Vse mogoče, kar kdo hoče (plošče po željah) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Mladinska ura: Ob 200letnici rojstva Alojzija Galvanija g. prof. M. Adlešič ■ 18.20: Mladinska ura: Akvarij II. predavanje (g. Miroslav Zor) ■ 18.40: Mladi ljudje in kazenski zakon (g. Roman Rus) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Mesečni kulturni pregled (Beograd) ■ 19.50: Šah ■ 20.00: Prens sinf. koncerta mariborske Glasbene Matice ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Reproduc. koncert pesne glasbe ■ Konec ob 23. uri.

nik žensk, je tik pred smrtjo, na robu blaznosti kar otročje oboževal cesarico, Elizabeta pa ni vračala njegove strasti. Vzlic temu je bila brezmejno žalostna in obupna, ko so potegnili nesrečnega vladarja mrtvega iz grajskega ribnika...

In spet so Elizabetino srce obhajale nove črne slutnje...

Mayerlinška tragedija

In res je usoda kmalu pripravila ubogi materi nov, najkručejsi udarec: tragično smrt Rudolfa in Marije Vetsero v mayerlinškem dvorcu.

Elizabeta ni nikoli razumela svojega sina, ki je rasel daleč od nje in čigar čudni značaj jo je večkrat navdajal s skrbjo. Njegova smrt ji je prišla kakor strela z jasnega neba. Rudolf je prosil, naj ga pokopljejo skupaj z njegovo ljubico. To željo pa strogi cesar ni hotel izpolniti.

Elizabeta niti sama doma, otožno toži veter v noč. Cesarica ne spi. V njeni trudni glavi vstaja tisoč strašnih vprašanj. Zakaj le je Rudolf šel v smrt? V njenem srcu vzplami posmrtna ljubezen do nesrečnega sina. Ali bo Rudolfova duša dobila mir, ko niso ustregli niti njegovi poslednji želji?

Tisto noč je Elizabeta doživela več kakor vse življenje dotlej.

Kradoma zapusti vladarica Hofburg, najame izvoščka in se odpelje v kapucinske cerkev; tam je pokopan njen sin. Potrka na vrata, brat laik ji odpre. Elizabeta

TRILETNI FANTICEK SAM PREPOTOVAL 20.000 KM!
Čo verjameš ali ne; mali Petček Bryant iz Avstralije se je pod milim sam peljal na ladji 20.000 km daleč iz Avstralije v London, kamor so ga sorodniki poslali k njegovim staršem. Pogledajte ga, kako sedi na kovelcu, večjem od njega samega! Ali se vam ne zdi, kakor da bi se sam izpraševal: »Ali pojde vse po sreči? Ali bodo tuji ljudje dobri in prijazni z menoj? Vse je šlo po sreči. Na vsej 6 tednov trajajoči vožnji je bil mali Petček ljubljeneč i potnikov i mornarjev velikega parnika. Da so ne bi izgubili, so mu pravemu živemu zavikutu — pripeti okoli vratu listek z naslovom njegovih staršev v Londonu.

ježe, nepričakovano, z ničimer ne utemeljeno vmešavanje v ogrske zadeve, v prid grofa Andrassyja. Le kaj je pomenil cesarici grof Andrassy? O tem zgodovina molči. Elizabetini zaupniki so znali molčati, a njen dnevnik bo počival do leta 1950, na dnu brnske železne blagajne...

Zlobni jeziki so sicer trdili, da je bil Elizabetin četrty otrok, hčerka Valerija, za čudo podobna grofu Andrassyju, ogrskemu ministrskemu predsedniku. Kaj za to! Za tega zadnjega otroka je v Elizabetinem srcu vzklila velika materinska ljubezen; cesarica je tretpalta za otrokovo življenje in zdravje, ob sipala je z ljubeznijo malo Valerijo, ki je vzrasla ob svoji nemirni materi v občutljivo mlado dekle. Elizabeta se ni nič več zanimala za politiko, rajši je čitala Heinejeve stihe in skladala pesmi... Bavarski kralj Ludovik je bil Elizabetin bratranec. Sicer sovraž-

pisal Rudolf tik pred smrtjo. Neodvomno je v tem pismu edino pravo pojasnilo pretresljive mayerlinške tragedije, o kateri se je spletlo doslej toliko domnev in ki je navdahnila toliko romanopiscev in filmskih scenaristov.

Toda nadvojvodovo pismo počiva na dnu železne blagajne, ki bo po cesaricini volji ostala zaprta še trinajst let. Leta 1950, bomo torej šele zvedeli vso resnico o pretresljivi mayerlinški tragediji.

Trinajst let bomo še čakali. Malo je to v merilu zgodovine, mnogo za tiste, ki nestrno čakajo...

Vsakdo, kdor čita »Družinski tednik«,

mora priznati, da vidi v njem stremenje po izboljšanju in napredku, da vsestransko ustrezno našim čitateljem. Če ste torej z »Družinskim tednikom« zadovoljni, povejte to vsem svojim znanecem in prijateljem, če pa niste zadovoljni — povejte samo nam.

NOVOSTI
lepe vzorce
za pumparice, športne obleke
nudi ceneno
Presker
Sv. Petra cesta šte. 14

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Prekliti in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davok v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamkah obnem z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 1 Din. Davok 150 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

»JELA.« Nestrno pričakujem odgovora na pismo, ki sem ga oddal na upravo tednika pod gorjno šifro. Prosim odgovorite pod šifro »6 marec«.

»RESNEGA ZNANJA« z neoporečno gospodino, rojeno med 25. novembrom in 20. decembrom, želi boljši železničar. Dopise upravi pod »Intelligentna«.

»ZENIL BI SE TUDI BREZ DOTE« državni inženir, 49 let — industrialec, 29 let — poštni višji kontrolor, 39 let — bančni uradnik, 51 let — poštni upravitelj, 40 let. — Navodila in ponudbe proti nakazilu deset dinarjev v znamkah pošljemo diskretno. »Fidess, Zagreb, Tkalčičeva 4«

»TERMIN.« Rad bi se z vami seznanil, zato vas prosim za sporočilo, kdaj, kako in kje? Dopis prosim na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Curriculum vitae«.

»ČASTNIKI«, polkovnik, 42 let, vdovec; podpolkovnik, upokojen, 57 let — poročnik veterinar, 32 let — major zdravnik, 41 let — artilerijski poročnik, 29 let — mornariški poročnik, 28 let. Velika izbira častnikov vseh vojaških panog. Ponudbe pošljemo proti deset dinarjev v znamkah — diskretno. »Fidess, Zagreb, Tkalčičeva 4«

»MIRA.« Ker me ne zanima samo Vaše pismo, temveč tudi »vse ostalo«. Vas prosim, da pišete še, in to pod šifro »Dolgo premišljanje«.

»SLOVENKE, SRBINJE, HRVATICE.« Gospodična 17 let, dota din 45.000—; gospodična 18 let, dota din 50.000—; gospodična 21 let, dota din 250.000—; gospodična 30 let, dota din 300.000—; gospodična 25 let, dota dinarjev 150.000—; vdova 35 let, dota din 450.000—; ločenka 40 let, dota din 600.000—. Velika izbira vdov, ločenk in deklet iz najodličnejših družin. Ponudbe pošljemo proti nakazilu deset dinarjev v znamkah — diskretno. »Fidess, Zagreb, Tkalčičeva 4«

»30LETNI OBRTNIK« na deželi, mirne narave, a sigurno eksistenco želi tem potom znanja s pridnim in pošterim dekleto, najraje z dežele, ter z nekaj gotovine za ustvarjave skupne skromnega doma. Prednost imajo šivilje. Ponudbe s sliko na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Obrt ima zlata tla«

Informacije

»MLAD GOSPOD« čedne znanjosti, star 25 let, želi znanja z gospodično 18 do 25 let. Prednost imajo sobarice in kuharice. Ponudbe s sliko na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Osamljen 1501«

Prodaj

»ZASTONJ« knjizica zdravilnih rastlin! Zdravilne čaje pravilno izbirati in pripraviti je najvažnejše, pa bodo vedno pomagali. Priložite 2 znamki po 150 za stroške. Milan Vrabčič, Ptuj 33.

KNJIŽNA ZALOŽBA HRAM

izda v svojem letošnjem programu 1937/38 šest obširnih del v prevodih naših najboljših prevajalcev: Otona Župančiča, Vladimirja Levstika in drugih, izbranih iz svetovne literature, trajne umetniške vrednosti. Vsaka knjiga v lepi opremi bo obsegala 300—400 in tudi več strani. Plačljivo v dvanaestih mesečnih obrokih, v polunjsne vezane knjige din 35— mesečno, v celo platno vezane knjige din 25— mesečno. Vsak naročnik, ki se naroči na naš letošnji program, dobi kot nagrado še eno v celo platno vezano knjižico, izdano pri naši založbi izven rednih programov. Več v prospektu. Zahtevajte prospekt — katerega Vam pošljemo brezplačno!
ZALOŽBA HRAM, LJUBLJANA, FLORJANSKA ULICA 14

Z „DURLIN“
lakom si vsakdo lahko sam prenovi svoje pohištvo, bicikelj itd. — Za kuhinjsko opremo Din 68, za dva bicikla Din 12. Dobite ga z navodilom vred le pri trvdki
R. HAFNER, Ljubljana
Miklošičeva c. 36 ali Celovška c. 61
Telefon 35-65

»Za pomlad«
novosti za obleke
plašče, kostume, kompleje
in manufakturo sploh
v ogromni izbiri kupite
dobro in poceni pri
NOVAK
MANUFAKTURNA TRGOVINA
LJUBLJANA — KONGRESNI TRG 15
PRI NUNSKI CERKVI